

SPEKTRASPEKTRASPEKTRA

NO 177

Spöken som bor på hotell 12
"Förföljd" av oförklarliga bränder 20
Människans psykiska krafter 16

TIDSKRIFTEN
SPEKTRA

Årgång 1.

Eric Brännholm med gode vännen och Borgvattnets son, skådespelaren Halvar Björk, aktuell på Malmö stadsteater, som är en av de många som upplevt de osaliga i den gamla prästgården.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård, 59600 Skänninge

Tel. 0142/44030

Postadress: Box 16, 59600 Skänninge

I redaktionen:

Olle Öhman, Jan Ove Sundberg (forteanared.)

Carl-Axel Jonzon, Gösta Berg, Karl M Blomkvist,
Jan Lind.

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/44030

Innehållsförteckning SPEKTRA nr 1, 1977.

	Sid.
Detta vill vi med SPEKTRA	3
Vad är folkstro?	4, 5
Personbil utan förare ...	6, 7
Rapport från det okända	6, 7
I medeltidens England: Kom de gröna barnen	8, 9, 10
Om människans roll på planeten Tellus	10, 11
Prästgården blev spökhottell	12, 13, 14, 15
De psykiska krafternas gåta	16, 17, 18, 19
Oförklarliga bränder kremerar människor ...	20, 21, 22, 23

Bidrag från läsekretsens i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: Tidskriften SPEKTRA, Box 16, 59601 Skänninge.

SPEKTRA är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift – redigering, planering, tryckning m.m. – sker ideellt och oavlönat.

För artiklarna svarar författarna.

Detta vill vi med SPEKTRA.

En NY tidning, ett sätt att tänka! En ny tidning - Ja och ett nytt tänkesätt! Människor har under hela den tid vårt släkte funnits alltid sett framåt och haft en aldrig sinande önskan att tränga in i det okända. Det stora mörker vi ännu lever i, okunnighetens stora mörker. Visst kan det tyckas som om vi åtminstone de senare åren gjort stora landvinningar på kunskapens mark. Men till vilken nytta?

Har vi inte börjat i s.a.s. fel ända med den lilla kunskap vi lyckats förvärva. De största upptäckterna och i övrigt allt nytänkande användes i första hand till att utplåna livet på jorden och i senare tid även ute i rymden. Är det inte ändå ganska vist inrättat i naturen; se bara på vad som håller på att ske här på jorden! Livets krona, människan, som är den som i första hand skulle kunna se till att livet skulle ha möjlighet att blomstra försöker i stället utrota sig själv med allehanda uppfinningar. Det är väl ändå vist inrättat? Ty om en sådan kultur fick blomstra, skulle hela universum bli som en stor varböld.

Nej, en utveckling av det här slaget kan ej överleva och har ingen moralisk rätt att så få göra. Kan vi inte styra denna utveckling så att den värnar om livet, ja, då kan vi börja räkna åren tills vi dukar under. Lyckligtvis måste man tillägga, om man ser till livets fortsatta existens.

Detta kan synas vara hårda ord och tankar, men vi skall inte se till stunden (som i sig själv är nog så bedrövligh) utan till det fortsatta livet på jorden, till våra barn och över huvud taget både växter djur och människor. Liksom jord, luft och vatten i dag är allt detta sjukt och på väg att dö. Vi måste snabbt tänka om och sedan göra något radikalt för att rädda vår från början så vackra jord. Detta är, som jag nämnde inledningsvis, inte något nytt, men det är heller inte var människas tankar.

Spektra skall försöka väcka människor till insikt om dessa problem och även närliggande sådana såsom UFO, parapsykologi, hypnos, telepati, ESP, Nya tidsålderns lära, livsfilosofi och överlevnadsproblem.

Tidningen är avsedd att utkomma i slutet av varje kvartal. Genom att vi vänder oss (åtminstone i början) till en begränsad läsekrets, blir upplagan liten och i förhållande därtill ganska dyr, men det är en fråga om tidningen SKALL ges ut eller inte. SKALL den ges ut kostar det också en hel del, men vi tycker, att den bör ha en viktig funktion att fylla. Om tankegången är riktig kommer framtiden att utvisa. Mycket beror på läsarna. Tycker ni att tidningen skall fortsätta hjälpa oss då med prenumaranter, stöd oss på allt sätt ni kan, inte minst ekonomiskt! Nya prenumaranter är ett ekonomiskt stöd och ett steg på överlevnadstrappan.

Jag nämnde en del ämnesområden, som tidningen kommer att behandla, däribland UFO. När det gäller detta ämne kommer det inte att tas upp från det vanliga hållet, dvs. det blir inte fråga om tekniska detaljer och liknande. Vi har i stället tänkt visa på en annan väg, och vi tror oss ha en minst lika välgrundad teori om vad UFO är. Tyvärr talas det allt för lite om denna möjlighet, som vi håller för den enda rimliga. UFO skall inte ses som en isolerad företeelse utanför allt annat. Det är en kugge i universums stora maskineri, liksom blomman i rabatten. Konsten är att se sambanden, och det tänker vi försöka oss på. Det kommer att bli en spännande resa genom tiden. Frågorna kommer säkert att torna upp sig. Naturligtvis kan vi inte lova att ge patentlösningar på allt. Vi kommer enbart att anvisa vägen, sedan må läsaren själv välja och vraka.

Ungefär så har vi tänkt oss spektras innehåll. I första hand sätter vi LIVETS FORTSATTA EXISTENS. Vad kan vara riktigare?

Carl-Axel Jonzon

Vad är folktro?

*En serie ganska fräna
diskussionsärenden.
De är avsedda att väcka debatt.*

Av Tea Sannebrant

I januari visade man ett TV-program om Island. Ett "annorlunda Island". Man berättade om naturväsen som antogs leva i berg och jordhögar, och man berättade om människor som sett och talat med dem. Ett vackert, omväxlande program. Därefter gjorde man ett resume och klargjorde att den största procenten av islänningarna inte trodde på sådant. En stor procent visste inte vad de skulle tro och en mindre procent trodde verkligen på sådant. Och den minsta procenten var sådana övertygade som hade träffat naturväsen. Vad säger vetenskapen? Folktro sa vetenskapen, och folktro befattar vi oss inte med. Det får folkloristerna skriva om. De parapsykologer jag känner slog ifrån sig med händer och fötter.

Uppslagsboken säger: Folktro = Övertro. Folkliga medärvda föreställningar särskilt i den mån dessa avviker från gällande religion eller samtida bildningsnivå.

Folktro uppstår av okunnighet och felaktiga tankegångar.

Detta var förbryllande. Om det bara varit medärvda föreställningar och feltänkande borde folktro varit utrotad redan från vår tideräknings början. Men utrotad är den inte. Den finns kvar. I alla länder - i alla världsdelar - och det är ungefär samma överallt: den största procenten av folk tror inte på det. Och den minsta lilla procenten var övertygade om att naturväsen tycktes uppträda lika och bete sig ungefär lika överallt i hela världen.

Då måste det väl ligga något reellt bakom? Nej sa vetenskapen. Det är bara felaktiga tankegångar. Men i nästa andetag sa vetenskapen att det finns en annan vetenskap som heter parapsykologi som sysslar med sådant. Men parapsykologerna sa att folktro sysslade de inte med. De sysslade bara med fysiska fenomen såsom människor som kan förflytta saker med enbart

viljan, och stenar som flyger i luften. Andar, naturväsen och sådant sysslar bara dumbommar med. Ej heller sysslade parapsykologin med borddans och poltergeistfenomen. Den verkliga vetenskapliga parapsykologin sysslade endast med tärningskast, och att gissa rätt på kort med vissa symboler på. Det finns professorer i parapsykologi som arbetar med tärningskast och gissa rätt på kort!

Nu blev man verkligen förvirrad - dessa tärningskast och gissa kort var en sällskapslek som var mycket allmän i min barndom. Hur kan man bli professor på sådant? Och vad är det man vill bevisa med detta? Att somliga människor kan gissa mera rätt än andra? - Professorn själv lär ha sagt att det som kom honom att bli intresserad av parapsykologi var, att han hade haft ett par drömmar i sin ungdom. Dessa drömmar visade sig vara sanndrömmar och slog in. Några andra upplevelser hade han inte haft, åtminstone vad han sade. Med tärningskast kan man påvisa fakta. Nu började tankarna röra på sig i huvudet. En massa frågor uppstod.

Är denna vetenskapsman då så skicklig att han vet allt om dessa ämnen - och med bestämdhet kan säga att det och det finns - och det och det finns inte!

Han är en intellektuellt högt stående människa och mycket begåvad. Hans upplevelse var alltså sanndröm. Inget mer. Sanndrömmar kan accepteras därför att en professor upplevt ett par sådana. Men andra människor - vanliga människor som haft upplevelser av annat slag? t.ex. träffat naturväsen? - de stämplas obönhörligt genom detta som tokstollar och idioter som tänker fel och är sjuka i hjärnan.

Kan det inte tänkas att det finns sunt klara kloka människor bland dessa vanliga människor? Det vill vetenskapen inte svara på.

Är inte då vetenskapen försedd med skyggglappar? -

I min barndom roade vi oss med tärningskast och kortgissning. Min bror som var 15 år äldre än jag var skicklig i tärningskast. Vi hade fyra tärningar. Av dem var det en som var tillverkad i något slags ben, ful och gul och tråkig, med svarta prickar på. Den kändes varm och levande i handen sedan man hållit i den en stund. Denna fula tärning tyckte min bror om. Han höll den i handen och sa: "sexa". Han kastade tärningen - och sexan kom upp. Det spelade ingen roll hur han kastade - sexan kom upp. Hade han tur med sina sexor - de kom upp i 8 fall av 10 med den gula tärningen och 6-7 fall med de vanliga.

Han sa åt mig att kasta tärningen. Jag kastade - och sexan kom upp.

Däremot hade jag ingen som helst tur med att önska fram sexor. Det blev på sin höjd 1-3 fall på 10. Vilket grämde mig och gav mig komplex för oförmåga att önska fram sexor. Min bror hade omåttligt roligt över sin dåliga lillasyster och frossade i sina sexor.

Nu satte jag i gång med att systematiskt lista mig till hur han bar sig åt för att få upp sexor. Jag kastade och kastade - kväll efter kväll. På olika sätt och med olika kast. Endast om jag fuskade fick jag upp sexor. Min bror fuskade inte. Det dröjde månader innan det gick upp för mig att det jag fick upp mest var inte sexor utan ... treor! Min bror låg till för att få upp sexor och jag fick upp treor. Nu började jag odla treor i mina kast. Kväll efter kväll slog jag serier av kast och skrev upp hur många av varje valör jag fick upp. Konstaterade att vissa kvällar kom treorna intensivt - vissa blev det allehanda slag utan ordning på valörerna. Varför? - Berodde det på min sinnesstämning? Berodde det på luftströmningar? Värmen? Kölden? - Eller tärningen? - Började föra bok för varje experimentkväll.

En vinterkväll satt jag som vanligt med tärningarna - och lekte med den gula, fula bentärningen. Den var len som siden och varm i handen. Jag hade inte fått något intressant av kasten - satt mest och funderade.

Plötsligt hörde jag ett intensivt fräsande från vår fromma huskatt som alltid låg i soffan på kvällarna vid kaminen och sov och spann. Nu fräste hon som en huggorm ... Jag vände mig till hälften för att se vad hon fräste åt. Hon stod i soffan med svans och päls på ände och fräste rätt ut. Med stela ben långsamt klev hon som om hon varit hypnotiserad längs soffryggen - hoppade ner på golvet backade ut ur rummet genom en dörrspringa till ett annat rum - stirrande på en punkt bakom mig och fräsande. Det var inte mig hon fräste åt - det var något annat.

Jag tittade intensivt på katten och inpräntade varje rörelse - skräcken och undran i ögonen - fräsandet - stegen - stelheten i kroppen - vad tusan tog det åt det fromma djuret?

- Vände mig om för att se vad det var.

Snett bakom mig i halvmörka rummet såg jag en virvlande svagt blå-vitlysande rök - något lik tunn cigaretttrök som hela tiden var i snabb rörelse och virvlade om sig själv. Begränsad till en ungefär människostor fläck. Medan den virvlade bildades i röken en figur - en mansfigur - och ansiktet trädde fram levande och rörligt fast genomskinligt. Hela figuren blev svagt synlig - och den tittade inte på mig utan på katten som den hade omåttligt roligt åt.

Hela tiden virvlade röken runt figuren. Lysande. Jag kände en stigande förlamande skräck. Försökte resa mig från stolen. Viljan fanns men kroppen lydde

inte. Det var blockad i nerverna. Till slut lyckades jag resa mig från stolen - darrande och vilt skakande i hela kroppen - jag krälade runt bordet och höll ett krampaktigt tag i bordskanten - rädd att falla. Benen bar mig inte. Hjärtat slog som en vansinnig stånghjärnshammare. Hela tiden stog dimfiguren i rummet och iakttog katten som stack in huvudet i rummet genom dörrspringan. Fräsande och morrande.

Jag hasade mig ut - kastade en sista skräckfylld blick på den virvlande röken och kom ut i köket - damp ner på en stol - ganska svimfärdig.

"Mår du illa" frågade mor.

Jag vågade inte tala om det som fanns i rummet och som katten fräst åt. Varken katten eller jag vågade gå in. Inte på väldigt länge - flera dar.

När vi äntligen en ljus dag vågade oss in i rummet så fanns naturligtvis inte dimman kvar. Men både katten och jag gick omkring och letade efter detta något - katten med uppburad svans och jag på gränsen till flykt - om vi skulle få se något. Men vi såg aldrig något mera just sådant.

Mor talade om att jag skrikit till - och hon trodde att jag kört en nål i en elektrisk ledning och fått en chock - eller elektrisk stöt - hur nu denna tanke kunnat uppstå i hennes hjärna vet jag inte. Hon visste att jag brukade undersöka allting - och var nyfiken på allting sa hon.

Vad skulle professorn i tärningskast och kortgissning sagt om det varit han som upplevt det här? - Vad skulle ni säga och hur skulle ni reagera? Folktro... Tösen var väl inte vetenskapligt utbildad och därför satt hon väl där och drömde. Jaha - men katten då? Drömde den också?

Varför blir tärningskast och kortgissning räknat till de parapsykiska fenomenen och dimfiguren hänförd till folktro??

Får vi besök från rymden?

UFO INFORMATION

Ledande svensk UFO-tidskrift.

Pren. pg 8 43 25-0

UFO-Information.

Helår 50 kr, 6 nr.

Personbil utan förare i vansinneskörning på holländska vägar.

*SPEKTRAS orädded forteanaredaktör
Jan Ove Sundberg*

Vincent Mansfelt, fotograf vid en av Rotterdams största kvällstidningar, parkerade sin bil på ett torg i Eidhoven, Holland, tog ur nyckeln, kopplade in ett hemligt tjuvlarm och låste omsorgsfullt dörrarna. Allt var rutin och proceduren känns igen av tusentals bilägare.

Men den här morgonen, den 13 sept. 1934, fick den en mycket speciell betydelse för Vincent Mansfelt. Senare skulle han om och om igen få redogöra för hur han gått tillväga. Med vänner och bekanta, med polisen och med sig själv. Fredagen den 13 sept. var nämligen den dag då flera vittnen svor på att de sett Mansfelts bil köra omkring av sig självt!

Den försvann från parkeringsplatsen och hittades långt senare två och en halv mil därifrån i staden Tilburg. Fortfarande låst, med tjuvlarmet tillslaget och utan några som helst fingeravtryck utom hans egna på ratten! Ändå hade vägen mellan Eidhoven och Tilburg varit scenen för en rad skrämmande händelser, när folk flydde undan ett fordon som i halsbrytande fart framfördes utan förare.

Fallet med Vincent Mansfelts självkörande bil har blivit ett klassiskt mysterium i den holländska polisens journaler.

När bilen rapporterades försvunnen trodde man först, att det rörde sig om en vanlig bilstöld. Men ju mer polisen undersökte fallet, desto mer förbryllad blev man.

Vincent Mansfelts bil var två år gammal och han tillbringade de flesta helgerna i garaget med att se över den. Putsade och underhöll den så att den alltid var blänkande ren och fin. Han var mycket stolt över bilen och lät därför låsa den med ett kombinerat tjuvlarm. 1934 var en bil ännu inte var mans egendom, och Mansfelt såg på den som sin ögonsten.

Den fredag det oförklarliga hände, hade han kört till Eidhoven från Rotterdam för att ta bilder av invigningen av en ny kraftstation. Bilderna skulle inte publiceras förrän nästa dag. Då det därför inte var särskilt bråttom tillbaka, gick Mansfelt tidigt till lunch. Han kom inte tillbaka förrän klockan halv två på eftermiddagen.

Då var hans bil spårlöst försvunnen från parkeringsplatsen.

Mansfelt gick till polisen. Han anmälde bilen stulen och väntade medan polisen ställde de vanliga rutinfrågorna. Hade bilen flyttats av vägverket för att den hindrat trafiken? Eller hade någon nitisk parkeringsvakt flyttat den av något annat skäl? Nej, lösningen var långt ifrån så enkel skulle det visa sig. Bilen antecknades som saknad och möjligen stulen. När Mansfelt lämnade polisstationen fick han ta tåget tillbaka till Rotterdam. Där skulle historien kunna sluta. Men det var i själva verket bara början.

Klockan 14.30 denna dag var vägarbetaren Peter Crommelin i färd med att slå gräs längs södra utfarten, några kilometer från Eidhoven. Plötsligt fick han se hur en fransktillverkad svart sedan rundade ett hörn, svängde ut mitt i gatan och styrde rakt emot honom! Instinktivt kastade sig Crommelin till vänster.

Bilen missade honom med en hårsman, höll sig kvar på vägen och försvann med rasande fart. Skakad av hur nära döden han varit, steg Crommelin upp från marken och hytte med näven efter bilen.

Då fick han se något egendomligt: han hade fri sikt genom bilens bakruta och där vid ratten fanns ingen förare! Crommelin tog bilens registreringsnummer och ringde polisen från ett närläget hus.

En patrullerande polisbil, som befann sig tre och en halv kilometer utanför Eidhoven, fick larmet och parkerade vid sidan av vägen för att invänta bilen. Den kom med sådan fart, att när polisbilen kört upp på vägen för att uppta förföljandet, låg vägsträckan framför dem tom! De häpna polismännen tvekade. Men sedan rapporterade de till radiocentralen: "an-tingen" var bilens förare extremt liten eller också fanns det ingen förare vid ratten! Radiocentralen föredrog att tro på extremt liten förare och beordrade patrullbilen att omedelbart stoppa vansinneskörningen.

I nästa samhälle fick en samling människor som väntade på en ankommande buss springa för livet när en svart sedan plötsligt dök upp, och som ett vittne senare berättade: "i vansinnesfart sick-sackade den över gatan i tydlig avsikt att döda oss!" När den förföljande polisbilen anlände var den svarta bilen åter försvunnen.

Några kilometer längre fram hejdades polisbilen av en upprörd lantbrukare, som anmälde att en svart bil skrämt hans kor i sken när den utan att sakta farten kört rakt igenom hjorden. En bilförare som samtidigt passerade platsen svor på att han inte kunnat se någon människa vid ratten.

Polisbilen hann slutligen upp den svarta bilen strax utanför byn Visser. Poliskonstapel Hans Manders ökade farten till över 80 km i timmen, kom upp jämsides och beslöt sig för att försöka tränga den av vägen och ut på ett fält. Medan de körde jämsides, böjde sig Manders kollega framåt för att titta i bilens framsäte.

Inför en undersökningskommision vittnade han senare: "Jag är beredd att gå ed på att det inte fanns någon förare i bilen."

När Manders närmade sig den svarta bilen, svängde den plötsligt över mot mitten av vägbanan och tvingade in polisbilen i en skarp kurva.

Polisbilens ena bakhjul skar ner i diket och punkterades. Manders och hans kollega brakade rakt ut i geografien men lyckades hålla bilen på rätt köl. Båda klarade sig utan skador när deras bil hamnade på en åker och på andra sidan av diket. Under tiden försvann den svarta bilen än en gång ur sikte.

Klockan 15.30 fann en polisman Mansfelts bil parkerad i en kurva nära Tilburgs stadshus. Bilen var dammig, och bakskärmarna bar tydliga skador efter polisbilens kofångare. När bilen öppnades fanns inga spår efter att någon suttit i den undr den halsbrytande färden. Men bensintanken var tom.

Sedan polisens laboratorietekniker konstaterat att inbrott i bilen inte skett, att tjuvlarmet fortfarande fungerade som då det kopplades, och att skadorna på bilens bakskärmar verkligen härrörde från polisbilens kofångare, beordrade polischefen att en undersökningskommision skulle tillsättas för att undersöka det märkliga fallet.

Vincent Mansfelt vittnade att han inte lånat ut bilen till någon. Vittnen till vansinneskörningen, inklusive polispatrullen, förklarade under ed att bilen kört utan förare. Efter ändlösa diskussioner och protester från undersökningsdomaren, som ansåg att han tvingades lyssna på rena fantasierna, lades målet ner.

Det togs aldrig upp igen. Vincent Mansfelt sålde kort därpå sin bil till en skrothandlare. Från den dagen och fram till sin död år 1950, körde han aldrig mera bil.

Text:
Jan-Ove Sundberg.

Jan Ove Sundberg presenterar sin specialspalt i Spektra: "Rapport från det okända"

Mysterier har alltid fascinerat människan. Det har funnits och finns mystiska människor, djur och platser. Hemsökta slott och hus, områden över vilka det vilar en förbannelse och vilka det i årtusenden berättas märkliga legender om. Mysterier har funnits i alla tider och alla kulturer, de har förundrat alla kategorier av människor och alltid haft förmågan att förbli olösta. I dag finns det framför allt tre stora mysterier till lands till sjöss och i luften, som aldrig kommer att upphöra att intressera oss och vilkas lösning låtit vänta på sig i flera hundra år, eller kanske ännu längre tid. Landmysteriet är Den förskräcklige snömannen i Himalaya, en apliknande varelse som under senare tid även börjat uppträda i USA och Kanada, där den kallas Storfot. Sjömysteriet är naturligtvis det gäckande "monstret" i Loch Ness i Skottland, och luftmysteriet de flygande tefaten. Men förutom dessa mysterier, finns det också en mängd andra som aldrig fått någon lösning trots omfattande undersökningar och, i några fall, en massiv vetenskaplig insats.

Den amerikanske excentrikern och författaren, Charles Hoy Fort (1874-1932), vann ryktbarhet genom att ur gamla tidningar och tidskrifter samla sällsamma händelser, som verkade vetenskapligt oförklarliga och i flera fall också var det.

Charles Fort samlade mer än 50.000 tidningsklipp om mystiska händelser från hela världen, och hans livsverk blev fyra böcker om mysterier som få hade hört talas om tidigare, och som den etablerade vetenskapen varken ville eller vågade befatta sig med av rädsla för att tvingas medge att det fanns -och finns- krafter som vi inte vet något om.

Charles Forts böcker heter; *Lo! Wild Talents*, *The Book of the Damned* och *New Lands*. De har sålts i miljonupplagor och Fort har fått efterföljare över hela världen. Fort har också skapat begreppet *Fortean*, och de som kallar sig forteaner är sådana människor som fortsätter i hans fotspår och oförtrutet samlar och undersöker mysterier som, nu som då, dyker upp inom de mest skilda områden, lika gäckande, lika ogripbara och lika fantasieggande.

I den här tidningen ska jag ta er med på strövtåg i Det okända - till platser bortom verkligheten, till möten med sällsamma varelser och djur, vars utseende och uppförande strider mot allt vad naturvetenskapen känner till. Experter och vetenskapsmän ska, om det är praktiskt möjligt, ges tillfälle att kommentera de svenska mysterier jag tänker presentera. De utländska mysterierna är till största delen skrivna av journalister och författare, och i några enstaka fall av frilansare som jag samarbetar med.

Jag hoppas att min spalt, "Rapport från det okända", ska intressera er, och uppmanar er att skriva till mig om ni har några frågor, någon lösning till det presenterade mysteriet eller själv har råkat ut för något som ni anser oförklarligt.

Jan-Ove Sundberg.

I medeltidens England: Kom de gröna barnen från en underjordisk värld?

Det händer ofta att folk försvinner spårlöst. Varje år räknar man med att 50 000 personer i USA och 15 000 i Storbritannien går okända öden till mötes. Men emellanåt kan det också hända att folk dyker upp, utan att själva egentligen veta varför, och på det hela taget betar de sig som främlingar på jorden. Man undrar varifrån de kommer, och om möjligen någon av de 50 000 årligen försvunna i USA eller 15 000 i Storbritannien befinner sig i en liknande situation på någon annan plats.

Hur skulle ni till exempel tyda följande mysterium som i över 800 år diskuterats fram och tillbaka i det engelska grevskapet Suffolk. Särskilt i den lilla landsortsstaden Bury St. Edmunds tycks man vara väl medveten om det faktum, att några grottor i närheten ruvar på en hemlighet som ännu väntar på sin förklaring.

Det var troligen under kung Stephens regerings-tid (1135-54) som en händelse inträffade, vilken i de medeltida krönikorna går under namnet "De Viridibes Pueris" och som handlar om det sällsamma uppdykandet av två underliga syskonbarn, en pojke och en flicka, vilka var utrustade med något så fantastiskt som grön hud!

De gröna barnen kom ut ur en grotta på en plats som i dag kallas för Woolpit. På medeltiden hette den Wolfpittes, vilket sägs betyda varglya eller varghåla.

Sir Burton, den gamle jakobinske encyklopedi-författaren, framlägger i sin "Melankolins Anatomi" sin uppfattning om dessa båda gröna barn med att säga: "De har antingen fallit från solen eller ramlat ned från månen". Den förste krönikör som nämnde de gröna barnen var William Newburgh, en lärd augustiner-munk som allmänt betraktades som en stor rationalist efter den tidens sätt att se på världen. Han var född 1135 eller 1136 i Bridlington, Yorkshire. I sin "Historia Rerum Anglicarum" säger han, att det är allom bekant att händelsen inträffade under kung Stephens regering, och han fortsätter:

"Ehuru många går i god för berättelsens äkthet, har jag länge hyst tvivel om detta, emedan jag anser det befängt att sätta tro till en sak som inte har någon rationell grund och ej heller är av mystisk karaktär". Trots detta blev jag slutligen så överväldigad av de många kompetenta vittnenas tungt vägande bevis, att jag har nödgats tro på och grubbla över något som jag ej varit i stånd att förstå eller reda ut i kraft av mitt intellekt. Han tillägger vidare: hålorna eller grottorna som varit ett tillhåll för vargar. När barnen dök upp ur grottorna var de fullständigt gröna och bar kläder i sällsamma färger som var tillverkade av ett okänt material.

De vandrade med förvånad uppsyn över fältet, där skördefolket tog fast dem. Sedan fördes de till byn, där de förvarades i några dagar utan att få någon föda. Folk strömmade till från när och fjärran för att begäpa dem. Med tiden, då de ätit bröd och annan mat i flera månader, började de gradvis att skifta färg. De blev som en av oss och lärde sig även vårt språk. Pojken, som var yngst, dog först av dem. De sade att de bodde i ett land där det alltid rådde halvdager och som inte värmdes av solens strålar. Flickan sade: "man kan se ett belyst land inte så långt från vårt, men det avskiljes från vårt genom en bred flod".

Det andra vittnesmålet kommer från en abbot som kallades Ralph från Coggeshall. År 1207 var han abbot i det reformerta benediktinerklostret, som en gång var beläget i den pittoreska byn Coggeshall i grevskapet Essex. Han säger att händelsen tilldrog sig under Henry den II:s regering (1154 - 89), och att han fick höra historien av Sir Richard de Calne från Wykes, i vars hus de gröna barnen bodde.

Om denna uppgift är riktig, hörde emellertid Coggeshall historien senare än William Newburgh; kanske 35-40 år efter den inträffat. Newburgh tycks ha upplevt tiden kring händelsen, för han frågar ut många vittnen. Då den gröna flickan blivit vit, tjänstgjorde hon några år i de Calnes hus. Senare tycks hon ha gift sig med en man från Lings Lyn i Norfolk.

Coggeshall säger i sitt verk "Chronicon Anglicarum": Pojken och flickan kom ut ur grottan vid St. Mary de Wulfpetes. De såg ut som alla andra människor men deras hudfärg skilde sig från alla dödliga på denna jord: ingen kunde bli klok på dem. De grät otröstligt, när de påträffades, och fördes till Richard de Calnes hus i Wykes. Bröd och annan föda sattes fram åt dem, men de ville inte äta något av det.

Trots sin hunger fastade de och led en lång tid därför att de, som de senare förklarade, inte kunde äta den mat som bjöds dem.

En dag gav man dem emellertid bönstänglar och dessa kastade de sig begärligt över. Då de fick tag i bönorna bröt de upp stjälkarna, inte skidorna, troligen i tron att bönorna fanns i de ihåliga stänglarna. Men när de inte fann några bönor där, började de åter att gråta. När de närvarande såg detta, visade de barnen hur man öppnade skidorna. Barnen blev glada, åt av bönorna med stor förnöjsamhet och rörde över huvudet inte någon annan föda förrän långt senare.

Pojken blev emellertid allt svagare och efter en kort tid avled han. Flickan, som efter hand började tycka om god mat och snart nog vande sig att äta all slags mat, förlorade med tiden fullständigt sin gröna hudfärg och började mer och mer likna en vanlig människa. Efter att ha blivit pånyttfödd genom det heliga dopet, tog hon tjänst hos en soldat, som jag känner och vars familj jag ofta kommer i kontakt med.

Hon visade sig vara mycket skälsmsk och ville ständigt veta hur det stod till med männen i hennes hemtrakter. Hon försäkrade att folket som bodde i hennes eget land, eller hade bott där, hade grön hudfärg och att det inte fanns någon sol där utan ett ljus eller sken likt det man ser strax efter solnedgången.

Då hon tillfrågades på vilket sätt hon och pojken kommit bort från sitt hemland, svarade hon att de hade vaktat sin fars boskapsdjur och då hade de kommit fram till en grotta. Där hörde de ljudet av klockor. Det lät så vackert, att de frestades att se efter varifrån det kom.

De följde de underbara klockorna längre och längre in i grottan, men då de gått en lång stund fann de plötsligt att de var framme vid dess slut. Förvånade och förskräckta trädde de ut i vår sols starka, flödande ljus och heta luft. Sedan låg de en stund på marken vid grottöppningen.

Forts. nästa sida.

Snart överväldigades de av oro och onda aningar och de skulle just springs tillbaka in i grottan då de till sin obeskrivliga fasa uppfäckte att de inte kunde finna ingången. En stund senare omhändertogs de av folket i trakten.

Vissa avsnitt av denna egendomliga berättelse från Coggeshalls penna tycks antyda, att den värld som de gröna barnen kom ifrån var underjordisk och befann sig i någon slags jordisk "antipod".

Man kan också tänka sig, att de tillhörde en fyrdimensionell värld som vi kan anta existerar jämsides med vår egen och i viss mån genomtränger den. I så fall kunde klockorna de hörde ha varit "astralklockor", sådana som ibland kan förnimmas när ockulta fenomen äger rum.

Man får också räkna med möjligheten, att de kan ha blivit teleporterade från någon annan värld i universum, där människorna lever under jordytan. Kanske tappade de bort "hållet" i muren. Det vill säga, den punkt varifrån de kunde återvända till det fyrdimensionella planet för att därifrån teleporteras tillbaka till den värld, från vilken de under så mystiska omständigheter förflyttats till det tolfte århundradets England.

Källor:

Arkivforskning av Antoni Szachnowski, England. "Varifrån - varthän"? Brevcirkeln serie A, brev 53. "Secret of the Ages", av Brinsley le Poer Trench, Souvenir Press Ltd. England 1974.

Text: Jan-Ove Sundberg

Teckning: Lasse Nilsson

Om människans roll på planeten Tellus

Vi börjar i den grå forntiden - grå därför att vi inte känner dess historia. Avsikten med denna artikelserie är naturligtvis inte att ge sig på det omöjliga, att söka påvisa vad som timat under de årmiljoner som livet existerat på vår jord. Nej, det är i stället att mycket komprimerat försöka beskriva människans roll alltsedan hon började sin vandring här. För att detta skall låta sig göra, måste helt klart olika ämnesområden beröras och vetenskapliga påståenden vederläggas eller bekräftas, ty att vår vetenskap inte alltid har rätt har vi ständigt blivit påmind om. Att så är och har varit fallet kan till stor del skyllas på vår byråkratiska stelbenthet.

Tyvärr måste jag använda mig av en felaktig teknik för att förmedla vad jag har att säga, nämligen tal och skrift. Det är olyckligtvis så, att det är helt omöjligt att bli förstådd till hundra procent i alla situationer. Telepati vore den mest naturliga vägen, men jag misstänker att spridningen av detta innehåll i så fall skulle bli starkt begränsad. Jag måste också använda begrepp som tid, avstånd etc., trots att de kanske inte är de allra bästa termerna, men man saknar bättre.

Att försöka göra sig förstådd är och måste vara den yttersta avsikten med all kunskapsförmedling. Att avstå från att förmedla kunskap bara för att risk föreligger för missförstånd kan ej vara riktigt. I stället bör man med lämplig teknik försöka höja medmänniskors kunskapsnivå, så att de har lättare att förstå ovanliga och helt okända företeelser, som man stöter på under sitt sökande i det stora okända.

Vad vi alla söker (vardagsmänniskor såväl som vetenskapsmän) är väl sanningen. Den yttersta sanningen, även kallad Gud eller alltets upphov. Hur man nu vill föreställa sig detta något är tills vidare likgiltigt och för människor helt omöjligt att förstå. I stället bör vi inrikta oss på att förstå den näst högsta sanningen. Verkan av detta något! Ja, så gav sig då den allra första, och för människan på hennes nuvarande nivå, största universella sanningen, nämligen verkan av en okänd orsak lika med Gud - kort sagt lagen om orsak och verkan.

Alla har vi väl någon eller några delsanningar inom oss, men den medfödda nyfikenheten och önskan att finna lösningen på livsgåtorna sporrar oss att söka - söka på olika sätt och på olika vägar. Detta sökande kommer slutligen att föra människan till målet, ett evigt liv i harmoni med upphovet. Ett evigt liv, det som alla religioner talar om men gör så lite för att komma till insikt om. Religionen är både sann och riktig, men både tolkningen och den praktiska tillämpningen av den är SNEDVRIDNA och borde betraktas som kriminell handling.

Vi människor har av tidigare religioners tolkare och utövare blivit totalt missledda och grundlurade, låt vara att de tidiga religionslärarna inte visste bättre, men det har ju funnits möjlighet att senare rätta till misstagen. Detta har ju skett inom all annan forskning men ej inom religionen. Jag tänker inte söka påvisa den praktiska av dumheter som människor i årtusenden ingetts, tills de slutligen trott att vad de hört är sant. Och vist är det sant det som är skrivet, men ack hur illa tolkas det inte! Jag förstår myndigheterna i denna angelägenhet. I den mån de själva har förstått hur illa det skrivna ordet tolkats.

Det torde vara en av de bästa hållhakar som myndigheterna har på den stora massan. Låt folk hänge sig åt någonting, så håller de sig lugna. Så har de resonerat i alla tider. Religionen har blivit vår tids största böldhård i stället för att vara det rättesnöre den borde vara. Ansvariga politiker borde försöka sanera lärosatserna för att ge människorna en någorlunda vettig tolkning, som baserar sig på förnuftets senaste landvinningar. Det skulle säkert bidra till ett problemfriare och sundare samhälle: att upprätthålla alla dessa lögnaktiga påståenden, som religionen så starkt omhuldar, är klart kriminellt.

Låt oss ta fram det vackra och fina budskapet och om möjligt leva upp till detsamma, men skala bort en massa hokus pokus i form av brinnande eldar för icke troende. Nog om detta för ögonblicket. Det kommer säkert ett tillfälle att ta upp ämnet i ramtiden. Människans enfaldiga tolkning av bibeln och alla liknande skrifter måste göra Gud själv vanmäktig.

Jag vill anknyta till vad jag vackert började med, nämligen människans roll här på jorden. Vi har lärt av Darwin, att människan kommer från växt- och djurriket. Jag kan inte instämma i det resonemanget. Åtminstone har det inte gått till på det sättet här på jorden. Låt oss ta ett kliv bakåt i tiden, mellan 10-15 miljoner år tillbaka. Jorden hade då djur- och växtliv, men om det fanns primitiva människor, låter jag vara osagt.

Klart är i stället att mycket avancerade civilisationer levde då liksom nu på annan plats i universum. De hade då liksom nu regelbunden kontakt med varandra. Några av dessa planeter hade en likartad etisk utveckling. Deras inställning var sådan, att allt måste göras för att vidareutveckla livet, men detta måste ske i samverkan med de fundamentala naturlagarna eller ytterst med lagen om ORSAK OCH VERKAN. Givetvis fanns och finns det också en teknisk utveckling, men den har gått hand i hand med den andliga. Därför har problem som hos oss lösts på tekniskt sätt med andra följdproblem som följd, av dessa människor lösts på ett tekniskt/andligt plan utan följdverkningar i negativ riktning.

Dessa människor, som levde på likartade planeter, hade ett gemensamt styrelsesätt och något man kanske kunde kalla Stora Rådet, där utvecklingen lades upp för bästa möjliga utdelning. Man såg till att man inte bröt mot naturens lagar. Människorna på dessa planeter var inte identiska till färg och utseende. Det fanns små och stora, vita och röda etc., beroende på vilken planet de bebodde.

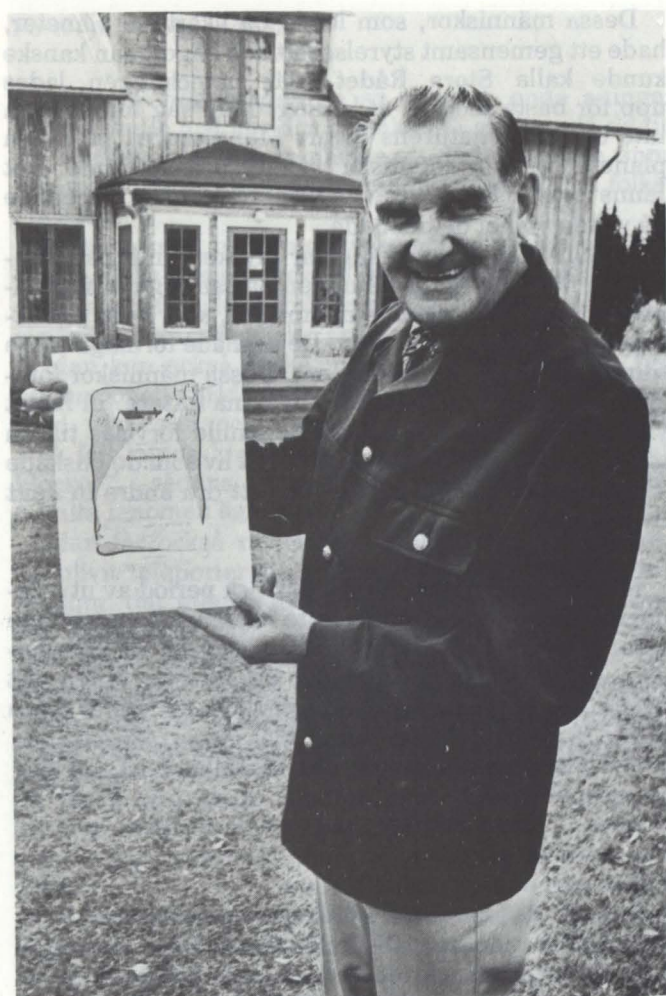
Deras andliga utveckling var mycket jämn på få undantag när: Det fanns nämligen på samtliga dessa planeter några oliktankande människor, som hade en mera materiell syn på tillvaron. De saknade förmåga att se tillräckligt långt in i framtiden. Dessa människor förespråkade andra metoder för att hinna fortare till målet varför Stora Rådet beslöt att de skulle förvisas till en annan planet, där de kunde leva sitt liv som de önskade samtidigt som de hindrades från att dra andra in i sitt livsmönster.

Man var nämligen inne i en kritisk period av utvecklingen, en period där man visste nästan allt man kunde veta. Men just i ett sådant läge var det lätt för övermodiga och härsklystna individer att försöka införa sitt eget högst personliga synsätt med alla de följder detta kunde få. Man utsåg en planet, där dessa oliktankande kunde placeras, en planet där förhållandena var lika hemplaneternas. Sedan ombads dessa människor att ta plats i transportfartyg, som skulle förflytta dem till den utsedda planeten, och man landsatte dem på den planet som numera kallas jorden.

Dessa nybyggare fick emellertid annat att tänka på. Vi får hålla i minnet, att de lämnades här utan några hjälpmedel. De hade enbart sin från hemplaneterna vunna kunskap, men den kunde de inte använda eftersom den i sig själv förutsatte en färdig teknologi, maskiner m m. Man hade fullt upp att göra med att skaffa mat för dagen, och så småningom dog de äldre ut men de hade berättat för sina barn att de kom från rymden. Exakt varifrån kunde de inte säga, då de saknade hjälpmedel att bestämma var de befann sig. De blev alltså fångar på jorden för mycket lång tid.

Det tycks nu, som om vi är på väg att rymma härifrån. Vi har i varje fall tagit vissa glädjeskutt upp i rymden. Mars, Venus och månen har sett nutidens människa eller hennes maskiner på nära håll. I nästa nummer av Spektra kommer vi att följa människans vandring genom tiden.

JONZON

Prästgården blev spökhottell och räddar avfolkningsbygd!

*Erik Brännholm med spökhottellets övernattningsbevis, där devisen lyder: Vår tillgång - Er efterfrågan.
Dagens rätt: I parabler av rastlöshet cirklar av regnbågsro. Peut-être.*

Men ännu rumsterar gastarna i Borgvattnet.

Den osalige anden i Borgvattnets gamla prästgård har fyllt 100 år.

Den lilla byn med sina 150 själar är belägen ungefär sex mil nordöst om Östersund i de jämtländska utmarkerna. Redan dess namn antyder något avlägset, och även om Borgvattnet inte låter direkt olycksbådande har det ändå en klang av något dunkelt över sig. Och nunkla makter är precis vad som hemsökt byns gamla prästgård och fortfarande gör det. Prästgården har varit boställe åt många av kyrkans män. Även om de aldrig talat om de osaliga andarna med någon utanför den inre kretsen, har de ändå konfronterats med dem. Rent "djävulska saker" lär ha utspelat sig i den hundraåriga gården, och även om en del präster velat skylla spöksynerna på hallucinationer och ovanan att bo ute i ödemarken, lär inte mindre än fem av kyrkans män, oberoende av varandra ha sett saker i prästgården som trotsat alla förklaringar.

I dag är det anrika prästbostället sedan sex år tillbaka förvandlat till ett "spökhottell" av Borgvattnets egen kung och finansministern i republiken Jämtland, Eric Brännholm. Dess osaliga ande lockar nära 6.000 turister om året till Borgvattnet och av dem vågar ungefär 500 övernatta. För 35 kronor dygnet bjuder Jämtlands egen häxmästare på en stadig morgonfrukost och förärar sin gäst ett övernattningsbevis.

Ett diplom att sätta på väggen därhemma som visar att man vågat sluta ögonen i detta fasans hus, även om många menar att det varit så och så med sömnen. De som vet med sig att de inte drömt utan verkligen varit med om något övernaturligt får under rubriken "Natens upplevelser" i sitt diplom fylla i detta. Sedan noterar Eric Brännholm under en annan rubrik, "antalet sovtimmar". Gast-Haus, som Eric Brännholm kallar sitt spökhottell, deklarerar också sitt tema på diplommet, som i två variationer lyder: "Vår tillgång - Er efterfrågan. Dagens rätt: I parabler av rastlöshet cirklar en regnbågsro. Peut-être".

Spektra frågade Eric Brännholm: Varför har du gjort ett turistjippo av Borgvattensspöket istället för att förespråka en vetenskaplig undersökning av fenomenen?

- Jag har gjort prästgården till ett spökhottell för att rädda Borgvattnet och detta har jag också lyckats med. Borgvattnet är en liten avfolkningsbygd med bara 150 invånare, dömd till undergång utan inkomstbringande turismnäring. Spökhottellet drar hit otroligt mycket folk, så mycket att jag har lyckats öppna två affärer, en av dem är ett, som jag kallar det, glesbygdsva-
ruhus. Butikerna har full sysselsättning och på spökho-

som fungerar som värdinnor säger Eric Brännholm, inte utan stolthet i rösten. I och för sig är jag lika intresserad av gåtans lösning som någon annan.

- Men så länge som ingen kan komma på varför det spökar i prästgården, så länge kommer det turister hit och så länge kan bygden leva och blomstra!

Spektra: Är det som turisterna får uppleva genuina spökerier eller är det du själv som numera spelar rollen som osalig ande i Borgvattnets gamla prästgård?

- Absolut inte! Den osalige ande som hemsöker prästgården är densamme i dag som för 100 år sedan, det kan många människor intyga. Ja, inte någon nu levande förstås, men upplevelserna är desamma som förr i tiden när prästgården stod obebodd, det kan min gode vän Halvar Björk till exempel intyga.

Skådespelaren Halvar Björk, som numera är bosatt i Malmö, är född och uppvuxen i Borgvattnet. Hans far var skräddare men arbetade också extra som kyrkvaktmästare, modern var ödemarksbarnmorska. När fadern pensionerades, övertog Halvar hans arbete som kyrkvaktmästare och arbetade flera år i yrket. Under den här tiden innehade han också sysslan att gräva gravar och av de gamla som arbetade på kyrkogården fick han höra många härresande historier om Borgvattensspöket i den gamla prästgården.

Halvar Björk ville egentligen inte bli skådespelare utan präst, men då hans gode vän, komministern Erik Lindgren, visade honom ett manus till berättelsen om Västvattentjuven, som hade lokal anknytning, och honom spela upp den som ett teaterstycke, nappade Halvar på erbjudandet. Stycket blev stor succé i Borgvattnet och Halvar fick blodad tand, hjälpt och stödd av Erik Lindgren.

Några år senare försökte Halvar komma in vid Dramaten i Stockholm, men där passade han inte alls, ansågs det. Efter flera liknande misslyckanden blev Halvar till slut elev vid Kalle Flygares teaterskola. Utexaminerad därifrån, reste han till Finland där han stannade i fem år och gjorde sig ett stort namn på teater-scenen.

En teateragent upptäckte honom i Finland och han hämtades över till Sveriges Radio i Stockholm. En kort tid därefter debuterade han i Valentin Corells Prinsen som sänts i svensk TV. Engagemanget fortsatte, men Halvar fick oftast mindre roller och roller vilka framställde honom som en bovaktig figur.

1962 flyttade han till Malmö och kom till Malmö stadsteater. Efter flera småroller där fick han hoppa in i huvudroller och bara efter en kort tid var succén given. 1973 blev han berömd för sina roller som Soldat Svejck och Kaptenen i Köpenick. Inom den svenska filmen har han bl a medverkat i Jakten från 1965 och Badarna från 1967, båda i regi av Yngve Gamlin. Just nu är Halvar Björk aktuell i den omdebatterade filmen Tabu av Vilgot Sjöman, där han spelar en transvestit. Någon gång till hösten får vi se honom i TV-serien Soldat med brutet gevär.

När Spektra ringde upp och frågade om han upplevt något utöver det vanliga i den gamla prästgården, berättade han följande upplevelse:

- Jag kommer inte ihåg vilket år det här hände, men det var när jag kom hem efter en semester. Komministern Erik Lindgren hade flyttat därifrån, och prästgården stod öde och tom. Jag hade hört talas om spökerierna i prästgården, men vill i ärlighetens namn säga att jag inte trodde mycket på det.

- Den här kvällen skaffade jag mig en nyckel och gick dit för att läsa en intressant roman. Jag tände en kandelaber och satte mig på pastorsexpeditionen, rummet som det spökar mest i enligt vad som sägs. Romanen var utomordentligt underhållande, och jag glömde snart att jag satt i prästgården, framför allt glömde jag spökena.

När jag hade läst ungefär en timme upptäckte jag att jag inte längre hängde med i vad jag läste, trots att det var så kolossalt intressant. Jag fick bläddra tillbaka minst 30 sidor, innan jag åter kom in i bokens sammanhang, ändå hade jag ingen tanke på att det hade med något ockult att göra.

- Efter en stund hade jag återigen tappat bort mig i handlingen, och än en gång fick jag bläddra tillbaka. Det kanske låter som ett trötthetssymptom, men det var det inte. Jag var pigg och utvilad den här kvällen, och jag vill framhålla att jag var i väldigt god kondition både psykiskt och fysiskt. Jag noterade att jag hade tappat bort mig i handlingen på exakt samma ställe som tidigare och tyckte nog att det i och för sig var lite besynnerligt. När jag hade läst en fyra fem sidor till, hände samma sak igen. Samtidigt fick jag en egendomlig känsla av att jag inte var ensam i rummet. Den känslan är mycket svår att beskriva i ord. Jag kom att tänka på spökerierna som berättades om prästgården och beslöt mig för att gå därifrån.

- När jag skulle resa mig upp kände jag mig som förlamad och kunde till en början inte ta mig upp ur stolen. Matt och helt orkeslös lyckades jag till sist och jag lade ihop romanen på ett litet bord intill mig och blåste ut kandelabern. Jag började gå ut från expeditionen, men när jag kom fram till dörren fick jag en känsla av att jag skulle vända mig om.

Jag snodde mig därför långsamt och tittade in mot rummet. Vad jag då fick se, var hur romanen låg uppslagen och hur ljuset jag släckt ändå bran! Jag kände hur jag höll på att gripas av panik, och samtidigt erfor jag en egendomlig lukt som av äckel i hela rummet. När jag hade kontroll över mig själv igen, gick jag rakt bort till bordet, tog boken under armen och blåste ut ljuset på nytt. Sedan gick jag ganska snabbt ut från prästgården.

När jag kom ut på gårdsplanen, tittade jag av en händelse in genom fönstret till rummet. Då fick jag till min förskräckelse se att ljuset jag släckt för andra gången brann igen! Jag hade först tänkt att väcka prästgårdens arrendator och berätta vad jag hade varit med om, men så ändrade jag mig och tänkte, att så här sent kan man ju inte besvara någon. När jag en stund senare gick förbi prästgården igen, då var ljuset släckt. Det var vad jag upplevde, och nog var det något utöver det vanliga, det är ett som är säkert.

Var då det här verkligen en genuin spökupplevelse, ett budskap av övernaturlig karaktär från den värld som vi dödliga i brist på ett bättre namn kallar det okända? Nej, Halvar Björk är inte riktigt säker på det. En teori som lagts fram av en besökande japansk professor, går ut på att det finns sprickor i berget under prästgården och att det från jordens inandöme stiger upp giftiga gaser som framkallar hallucinationer.

Forts. nästa sida.

- Det jag upplevde i Borgvattnets gamla prästgård var nog knappast spökerier utan snarare en hallucination, säger Halvar Björk, som samtidigt tycker att parnormala fenomen är mycket intressanta. Eftersom jag står på scenen, säger jag som Hamlet, att det finns mycket mellan himmel och jord som vi inte vet något om, och tror man sedan att människan har en själ, då vore det väl konstigt om de inte skulle kunna finnas ibland oss!

Halvar Björk har vid ytterligare två tillfällen vistats i prästgården, då han också sov över där. Vad hände honom då?

- Några nya upplevelser fick jag ingen känning av, men jag genomförs hela tiden av en obehaglig känsla. Det kan givetvis ha berott på den första upplevelsen.

Han tillägger att Borgvattnets gamla prästgård fått honom seriöst intresserad av fenomen av det här slaget och hade han bara tid skulle han vilja göra en mera ingående undersökning av det. Teatern upptar emellertid det mesta av hans tid, just nu på Stadsteatern i Malmö.

Prästgården i Borgvattnet, som är ett tvåvåningshus uppfört i trä och som bara moderniserats med ett nytt tak i plåt, har haft osynliga hyresgäster sedan 1800-talets senare hälft, även om det blev riksbekant som Sveriges spökhushus nummer ett först när en gungstol en mörk höstnatt i nådens år 1947 togs i besittning av en osalig som respektlöst kastade den siste prästen, Erik Lindgren, ur sitsen.

Den före detta komministern Erik Lindgren, 69, bor i dag i det betydligt lugnare Östersund, och när Spektra ringde upp, berättade han så här om sin upplevelse:

-Det har i pressen felaktigt uppgivits att gungstolen tillhörde de ursprungliga inventarierna. Fakta i målet är i stället, att den inköptes på en auktion. Att den däremot har rört på sig av sig självt, det är med sanningen överensstämmande. Det är också riktigt, att det var jag som vid två tillfällen blev kastad ur den. Det enda sätt jag kan beskriva dessa upplevelser på är att jag liksom i "slow motion" vräktes ur den. Det var som om en osynlig kraft gripit tag i gungstolen, en kraft som tydligt ville ha den för sig själv.

Erik Lindgren tycker att intresset för spöken och spökerier är som en sorts olycklig kärlek till det andliga, och själv börjar han bli trött på att berätta om sina upplevelser i Borgvattnet för pressen, som han också anklagar för att inte ha återgett honom korrekt.

- Att pressen har en tendens att överdriva, det är ett icke obekant faktum. Och jag vet inte hur många tidningar som har skrivit det, men faktum är att den så berömda gungstolen ingalunda stod på pastorsexpeditionen, men väl i ett angränsande rum, skriv det!

Samtidigt som den före komministern är en smula trött på spökerierna i Borgvattnets gamla prästgård, vill han dock inte bortförklara att som sker där ofta saknat en logisk förklaring.

- Fenomenen i prästgården uppträder på ett sätt som vi här i Norrland kallar för oknytt, förklarar Erik Lindgren. Det oknytt, det är något osaligt, oroligt eller en närvaro av något okänt, som vissa är mera mottagliga för än andra. Jag märkte det oknytt mest när jag var koncentrerad på något annat, när jag t ex var upptagen med viktigt expeditiönsarbete. Och den som kommer till prästgården i dag, koncentrerad på att få uppleva något övernaturligt, den har alldeles felaktig inställning till det ockulta. Det är när man tänker på något annat som de osaliga ger sig tillkänna.

Spökhotelets ägare och Borgvattnets oinskränkte härskare, Eric Brännholm, är den förste att instämma i Erik Lindgrens visdomsord.

- Det är helt riktigt som Erik Lindgren säger, att det bara är vissa människor som upplever de spökerier som försegår här. Starkt mediala människor, har en speciell förmåga att få vara med om något i gamla prästgården, som vi inte kan förklara.

Spektra: vad har du själv upplevt i prästgården, Eric Brännholm?

- Jag har faktiskt aldrig legat över i den. Jag känner att jag inte vill göra det, att det är något som tar emot. En stark olustkänsla kan man kalla det. Det finns också personal här som blankt vägrar att arbeta ensamma i huset. Axelina Färnlöf, som bott i prästgården i 20 år och bakar tunnbröd här, är ett bra exempel. Hon brukar säga till mig att hon aldrig är ensam när hon är ensam!

Spektra: Kan du ge några exempel på turister som övernattnat i ditt spökhottel och vad de har upplevt?

- Visst kan jag det, men många har ändå svårt att klart definiera vad de har varit med om. I somras var det emellertid en Göteborgsfamilj på fem personer som skulle ligga över här i fyra nätter. Så hade de i alla fall bestämt. Men klockan halvtre på natten, den andra dagen, var det tvungna att lämna prästgården! Vad som hände kunde de inte riktigt redogöra för. Frun förklarade bara att de haft "underliga upplevelser" av något okänt, som inte ville lämna dem i fred.

- Familjen ansåg sig tvungen att sova över hos en familj nere i byn, och där är det minsann ingen som tvivlar på spökerierna, förresten.

Spektra: Vilka rum är det som hemsöks mest av de osaliga andarna?

- Pastorsexpeditionen är ett av de mest hemsökta rummen, men inte i något rum går man helt säker för det oförklarliga som med jämna mellanrum uppenbarar sig.

En resesekreterare vid namn Inga Flodin har i ett rum vi kallat "gråtrummet" vid ett tillfälle skådat tre genomskinliga alderdomligt klädda gummor sitta och sticka och gråta. I andra rum har besökande turister upplevt en, som dom beskrivit det, tung olustkänsla av sorg och vemod.

I slutet av 40-talet blev självaste biskopen i Härnösand uppringd av en intresserad reporter på Länstidningen i Östersund, som undrade om Borgvattnets gamla prästgård inte borde undersökas vetenskapligt. Biskopen lär ha svarat, att visst skulle man göra det och tillade att en sådan undersökning skulle visa, att det inte fanns något fog för alla påståenden om spöken. Undersökningen blev emellertid aldrig av och de osaliga i prästgården fortsatte att frodas.

En av de mera väldokumenterade spökupplevelserna i Borgvattnets gamla prästgård inträffade så sent som sommaren 1975 då en familj och deras bekanta från Handen utanför Stockholm hals över huvud måste fly mitt i natten och på så sätt skapade rubriker i hela den svenska pressen. Familjen var Seth Öhman, deras barn och Bennie Gustavsson, 43, en bekant till familjen.

På kvällen tisdagen den 29 juli hade de som enda gäster bokat in sig på spökhotelet för en, som de trodde, lugn natt. Ingen av dem satte minsta tilltro till de omtalade spökfönelserna. Vid 20-tiden på kvällen satt alla församlade i matsalen i bottenvåningen.

Det var då det började!

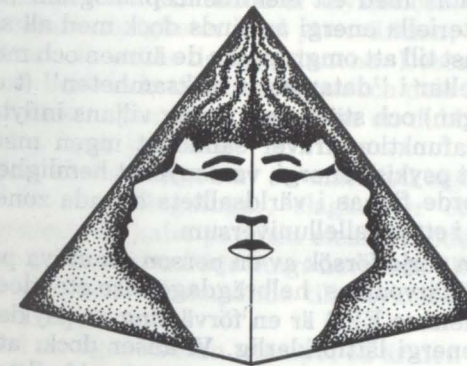
Bennie Gustavsson berättar:

- Vi satt i matsalen och fikade. Då hördes kraftiga steg i trappan. Det fanns bara vi i huset. Jag rusade därför ut i trapphuset. Där fanns ingen människa, men det var någon som gick i trappan. Stegen hördes mycket tydligt. Mitt i trappan upphörde plötsligt stegen. Då blev vi en aning ängsliga och gick ut på gårdsplanen.

- Vi satt ute och grillade korv men repade efter hand mod och gick in igen. Seth gick uppför trappan. mitt i trappan fick en osynlig hand tag i honom. Seth miste helt motståndskraften och bara följde med uppför trappan. Uppe i hallen släppte greppet. Vi blev så pass uppskrämda, att vi bestämde oss för att inte ligga i prästgården den natten.

- Det sista vi gjorde på kvällen var att tända ljuset i hallen. Sedan låste vi dörren, tog med nycklarna och gick och lade oss i ett tält och en husvagn. När vi vaknade på morgonen var ljuset i hallen släckt! Medan dörren fortfarande var låst.

På grund av tekniska svårigheter har tidskriften försenats, vi hoppas att det skall vara en engångsföreteelse.

TIDSKRIFTEN
SPEKTRA

Familjen från Handen fick verkligen kännning av den osaliga i Borgvattnet. Vid ett tidigare tillfälle råkade man ut för en del underligheter i ett sovrum, där överkastet på sängen inte fick vara i fred. Och när de på tisdagen exakt en vecka efter spökupplevelsen skulle lämna Borgvattnet för att fortsätta mot Norge, gick styrstaket på bilen av. Bilen blev okörbar och rullade mot en vägtrumma... men kanske var det bara en tillfällighet?

Borgvattnets gamla prästgård har nu i över 100 år hemsökts av de fenomen som parapsykologin kallar parnormala. Omfattande forskning i ämnet bedrivs över hela världen. Inte minst i USA och Sovjet, supermakterna som intresserar sig mera för oförklarliga fenomen än de i själva verket vill tillstå officiellt. När tänker de svenska parapsykologerna vakna upp och bege sig till Borgvattnet? Bygden Borgvattnet behöver inte gå under för att parapsykologerna drar dit och försöker lösa fenomenet, tvärtom. För såg det spökhushus som kan uppvisa ett vetenskapligt dokument på att det verkligen är hemsökt!

Text: Jan Ove Sundberg/Ekopress
Foto: Alice Strid (c) och City Foto

Dr. Richard F. Haines, a Scientific Consultant to the Center for UFO Studies, Evanston, Illinois, USA is investigating sightings made by aircraft pilots. He would like to have the assistance of anyone who has pilot cases in their files. Military, private, research and commercial aircraft cases are of interest. He has requested that you send such data and related information to:

Dr. R.F. Haines
325 Langton Avenue
Los Altos, Calif. 94022
U.S.A.

Vadå? - Mito? - TCWN.

Ja just det! Namnen på de nya, spännande och intressanta tidningarna, med ett brett innehåll: Samlartips, Artiklar, Brevvännen, Nya produkter, Import/Export, Hemarbeten m.m. Även utlandsupplagor. Du får inte missa våra senaste utgåvor, med över 50 sidors läsning.

De blir dina mot kr.5:- i frimärken Postgiro 21 88 94 - 4 E. Wysell - U, Box 3036, 550 03 Jönköping.

De psykiska krafternas gåta.

Natur, växelverkan och överföring av psykisk energi.

Nutidens människor vet ännu inte hur de förhistoriska folken var i stånd att förflytta gigantiska kvaderstenar på 150 tons vikt såsom dessa i en mur från Baalbek. Kunde de omvandla psykiska krafter till materiell energi? Den belgiske atomingenjören Alfred Herrman sammanfattar här vad vi idag vet om naturen hos dessa krafter.

Enligt mänsklig uppfattning (som naturligtvis är mycket subjektiv) består universum av ett antal skilda zoner, styrda av fasta regler. Vårt eget solsystem - det enda som är någotsånär åtkomligt för våra iakttagelser - behärras i huvudsak av regelsystemen för tid, rum och psykiska fenomen, regler som förmodligen kan förändras om man förflyttar sig tillräckligt långt bort från vår jord i rummet eller i positiv, respektive negativ tidriktning.

Intressantast bland dessa regler är de som styr universums "liv", dvs de som förorsakar de periodiska förändringarna i universum och betecknas som "krafter" eller "energi". Den mänskliga världsuppfattningen indelar dessa i tre grupper: materiella krafter, psykiska krafter och krafter av okänd natur, och av dessa kommer vi att granska de två förstnämnda.

Materiella krafter eller energi förekommer i många former: tyngdkraft, värme, ljus, elektrisk, magnetisk, fysisk och mekanisk energi etc, som alla kan omvandlas i varandra enligt relativt enkla former t ex Einsteins $E = mc^2$.

Kontakter mellan olika slag av materiell energi ger upphov till kraftfält och vågrörelser: partikelvågor (alfa-, beta etc) eller fotoniska vågor (värme, ljus osv). Dessa fenomen som mestadels beror av svängningar är välbekanta och därför avstår vi från en närmare beskrivning.

Psykiska krafter är däremot mindre kända och deras existens har länge förnekats. Det är bara sedan ett par årtionden tillbaka som vetenskapsmän, skolor, universitet och offentliga institutioner vågat befatta sig med dessa fenomen. De huvudsakliga psykiska krafterna inom materiens värld, hos växter, djur och människor är: livet, hypnotism, telepati, telekinesi, prekognition (siargåva), helbräddagörelse på nära eller långt håll, magi, onormala krafter som framkallas av orter, föremål, tempel eller andra byggnader osv.

Materiella och psykiska krafter är ofta sammanvävda med varandra och svåra att skilja på, men de materiella krafterna verkar som regel enligt naturlagarna, under det att de psykiska krafterna har ett visst självmedvetande och förmår välja mellan olika problemlösningar. Eventuella förbindelser mellan materiella och psykiska krafter skall behandlas närmare längre fram i denna artikel.

Livet

Livsprocessen är svår att definiera, men den består huvudsakligen i en förmåga att i flerfaldig måtto göra sig medveten om den livlösa materien och att utlösa förändringar, som innebär ett val mellan flera olika lösningar.

Livets grundbyggsten är cellen, ett oavhängigt och självständigt mikrokosmos, som förmår utföra ett flertal fysiska processer antingen på grund av förhållanden i dess närmaste omgivning eller genom fjärrstyrning. Cellens existensmöjligheter beror dock på starkt begränsade förhållanden (temperatur, tryck, frånvaro av olika strålningsslag etc). Egentligt liv är därför möjligt endast på mycket gynnsamma och därför sällsynta platser, t ex vår egen jord och förekomsten av sådana planeter beror på en kosmisk programstyrning.

Tankekraften

Förmågan att tänka och lösa urvalsproblem representeras hos djuren av en programmässig styrning - instinkt. Människan är visserligen också underkastad den kosmiska programstyrningen, men då hon dessutom är utrustad både med en medveten och oavhängig personlighet samt med en av denna oberoende omedveten sådan, har hon förmåga till en viss frivillig aktivitet.

Människans tankekraft är dels av materiell och dels av psykisk natur, vilket har bevisats genom undersökningar bl a vid Göteborgs universitet. Den materiella delen kommer från en energikälla på ca 20 W och resulterar i en i hjärnan fördelad potentialskillnad, som kan uppmätas med ett elektroencefalogram (EEG). Denna materiella energi används dock med all sannolikhet endast till att omgruppera de ämnen och molekyler, som deltar i "datamaskinverksamheten" (t ex urvalsförmågan) och ställa dem under viljans inflytande. Denna datafunktion kräver sannolikt ingen materiell utan enbart psykisk energi, vars mycket hemlighetsfulla källor torde finnas i världsallets okända zoner om inte rentav i ett parallelluniversum.

Eftersom varje försök av en person att utöva psykiska krafter (klärvoajans, helbräddagörelse etc) dock kan påvisas i dennes EEG är en förväxling av psykisk och materiell energi lättförklarlig. Vi anser dock, att den materiella energins obestridda närvaro vid all psykisk kraftansträngning endast angår verksamheten i sändarpersonens hjärna och ej själva utsändningen annat än vid de tillfällen då sändningen omfattar en materiell komponent.

Tankekraft och rörelseförmåga

Rörelseförmågan och dess utövande gömmer många hemligheter och en av dessa är frågan om överföring av psykiska krafter.

Ett beslut i hjärnan om att en viss kroppsrörelse skall verkställas, måste överföras till hundratals muskler och själva utförandet kan indelas i en förberedelsefas och en egentlig rörelsefas.

Om en katt t ex beslutat hoppa till en takränna, börjar dess hjärna genast att sända uppdrag och informationer genom nerverna till alla delaktiga muskler för att dessa skall samla den materiella energi som krävs för språnget. Andra etappen startar, då djurets hjärna ger verkställighetsorder till de tusentals muskler som är engagerade dels i själva hoppet och dels för landningen i takrännan.

Hjärnan enbart är dock inte utgångspunkten för alla dessa förberedelse- och verkställighetsorder, här samverkar impulser och känselörnimmelser från alla kroppens delar. Denna samverkan sker längs undermedvetna och ännu okända mekanismer som man givit den ganska obestämda beteckningen PSI.

Muskulernas arbetssätt ställer oss också inför ett mysterium då den från vår näring härstammande energin tvingar muskelcellerna att dra sig samman och därigenom utföra ett arbete. Av vilken art är nu

1. de instruktioner, som överförs från hjärnan och andra kroppsdelar till respektive muskelgrupper?
2. överföringen av dessa instruktioner?
3. muskelenergin?
4. förbindelsen med muskelgrupperna?

Dessa är bara några av de gåtor som vår rörelseförmåga innehåller och som ännu ingen kunnat lösa på ett tillfredsställande sätt. Så mycket kan man dock med bestämdhet säga som att både materiella och psykiska krafter samverkar i rörelseschemat.

Dessa "emanationer" av halvt materiell och halvt psykisk natur är än mera gåtfulla i djurriket och då speciellt hos insekterna. Hur styrs t ex de talrika benen hos en tusenfoting eller hur regleras antalet vingslag per sekund hos en fluga? En annan gåta är den centralstyrning av samhället hos bin, myror eller termiter vars verkliga plats man ännu inte lyckats finna om den nu alls existerar.

En typ av händelseförlopp, där mekanismen i stora drag är känd medan överföringssättet och de medverkande krafterna fortfarande är mysteriösa, finner vi i våra kontaktmöjligheter med yttervärlden, i vad som konventionellt kallas de fem sinnena. Dessa sinnen är dels koncentrerade till vissa organ och dels fördelade i hela kroppen, men samtliga utövar en dubbel "transformation" som består av

1. dels omvandlingen av en materiell signal (ljusfotoner, molekylsvängningar, slagkrafter etc) till ett halvt materiellt, halvt psykiskt elektronnflöde och vidarebefordran av detta flöde längs nerverna till hjärnan;
2. dels flödets omskapande till psykiska bilder och förnimmelser.

Om vi tar ögonen som exempel så är den ljusenergi som faller in i dessa av huvudsakligen materiell art, dvs vågor av ljuskvanta eller fotoner. Dessa omvandlas sedan i ögats näthinna, som består av tusentals små fotoelektriska "transduktionsceller" till elektronföljder. De yttre bildvågorna måste dock innehålla en viss psykisk beståndsdel för att de ska få någon betydelse

för det mänskliga själskomplexet. Denna beståndsdel omformas i ögat till de psykiska "rötter" som omger dessa elektronföljder och följer dem längs synnerven till hjärnan.

Därför kan man inte betrakta våra nerver enbart som enkla elektriska ledare t ex som koppartrådar, eftersom de förmår leda både elektronerna och deras psykiska "eftersmak" till hjärnan, där en "jättesyntes" av signalerna från samtliga sinnen ständigt pågår. Elektronerna kan alltså betraktas som "fordon" för de psykiska "inpräglingarna".

Det rör sig därför om både materiella och psykiska krafter som inte får förväxlas med varandra, och där rent materiella fenomen (elektroner, fotoner, svängningar) samverkar med psykiska "emanationer" av skilda slag.

Därför borde man enligt vår mening i långt högre grad än vad som nu sker tillskriva våra sinnen och den mänskliga metabolismen en paranormal karaktär, likaväl som sådana mysteriösa processer som prekognition helbräddagörelse, andeuppenbarelser mm.

Överföring av geninformation

Vi ska nu göra ett försök att analysera frågan om krafter och deras överföring i livsprocessen och som exempel väljer vi den genetiska överföringen.

Början till varje levande väsen från enklaste virus till människan är en oerhört liten materiell kropp, en "groddkärna", som innehåller alla de myriader informationsdata, som behövs för att bygga upp en levande organism av visst slag. Vi kan helt enkelt inte föreställa oss antalet av dessa informationer, än mindre hur de kan rymmas i en så liten kropp, och därför lutar man åt den åsikten att "groddkärnan" innehåller anvisningar som förmår lösgöra både materiella och psykiska krafter.

Ta till exempel en ek som växer upp från ett litet olon av mindre än en kubikcentimeters volym. När ett sådant grävs ner i marken, bildar det först en liten grodd. Materialet till denna hämtas till största delen ur den omgivande jorden och ombildas genom komplicerade kemiska förlopp till levande vävnad, som så småningom växer ut till rötter, stam, grenar och lövverk - ett förlopp som är mer än hemlighetsfullt och som överstiger prestationsförmågan hos våra förnämsta laboratorier.

Enbart detta att hålla trädet i jämvikt under dess växande eller att försörja alla dess miljarder celler i rotstam och grenverk med erforderlig näring, varav samt hämtas direkt ur luften och samt tas upp av rötterna från den omgivande jorden för att sedan med osmotiskt tryck vidarebefordras ända ut i lövens yttersta spetsar, kräver en insats av både materiella och psykiska krafter, vilkas natur och enskildheter ännu är okända för vetenskapen men vilkas ursprung finns gömt i den minimala "groddkärnan".

Den mänskliga "groddkärnan" är en sammansmältning av molekyler och molekylgrupper ur faderns spermacell och moderns äggcell. Där finns all den information som behövs för uppbyggnaden av en ny självstän-

Forts. nästa sida.

Forts. fr. föregående sida.

dig individ men också de psykiska krafter som reglerar detsamma. Dessa krafter och deras överföring har inga materiella beståndsdelar, varken partiklar, fotoner eller vågrörelser, de utgör en psykologisk "emanation", som styr de materiella krafterna för upptagande och transport av all materia till de platser där den planenligt skall inpassas.

Hemlighetsfulla psykiska krafter

Hittills har vi endast beskrivit normala och vanliga psykiska manifestationer men i detta avsnitt handlar det om sådana psykiska överföringar, som anses vara "paranormala" fenomen: hypnos, telepati, telekinesi (PK), prekognition, kontakt- och fjärrhelbräddagörelse magi och vissa onormala företeelser, som framkallas genom "impregnerade" materiella ting (t ex helgonbilder) eller platser (uppenbarelseorter, religiösa byggnader etc).

Dessa fenomen framkallas alltid av sådana psykiska krafter inom den medvetna eller undermedvetna personlighet som varje människa äger och särskilt de rikt begåvade. Så som vi redan talat om, kan vi alltid konstatera en materiell kraftansträngning (t ex med ett EEG), då någon koncentrerar sig på att utföra "paranormala" uppgifter. Denna materiella energi konsumeras dock helt av den mänskliga "sändaren" och kan aldrig hänföras till själva sändningen.

Hypnos är den inverkan i form av psykiska eller materiella reaktioner, som en aktiv person kan åstadkomma hos en passiv sådan. Överföringen av hypnotisörens vilja till den hypnotiserade är av övervägande psykisk natur men innehåller dock vissa materiella faktorer såsom inverkan av blickar, ord och beröringar. Den psykiska delen är dock den övervägande, vilket bevisas av att fjärrhypnos varit möjlig i sällsynta fall utan någon som helst materiell påverkan.

Telepati. Försök som gjorts i USSR, USA och även mellan mänfararna och jorden (de sistnämnda dock ej officiellt bestyrkta) har bevisat att detta fenomen existerar. Varje telepatisk överföring måste vara av rent psykisk natur eftersom varken kvanta, elektroner eller någon sorts materiella svängningar kan komma i fråga. EEG-mätningar på en sändande person utvisar visserligen en stor ansträngning med åtföljande energiutlösning men denna energi torde uteslutande åtgå för att få den sändande i telepatisk "avstämning".

Här på jorden blir avstånden mellan sändare och mottagare alltför små, för att man skall kunna mäta hastighet och intensitet hos den telepatiska överföringen. Kanhända att detta kan lyckas om mätningen kan göras på längre sträckor t ex mellan jorden och de närmaste planeterna.

Telekinesi (eller PK) är ett fenomen, som bör kunna ge närmare upplysningar om beskaffenheten hos den psykiska "emanationen" och dess eventuella inflytande på den materiella energin. PK-försök har som be-

kant utförts med goda resultat, dels av Uri Geller och dels av fru Kulagina i Ryssland, fast dessa har endast rört sig om korta avstånd och smärre föremål.

Giganter från fordom

Telekinesins gåta blir både hemlighetsfullare och mer påtaglig om man betraktar de oerhörda stenblock, som förhistoriens folk hanterat för tio- kanske hundratal år sedan då de uppförde sina jättebyggnader och monument.

Av jättestenarna i Baalbek till exempel väger en del uppemot 500 ton. Kan sådana ha transporterats med enbart människokraft? Tusentals slavar skulle inte ha räckt till för en sådan uppgift, det skulle heller inte funnits utrymme för dem alla att gripa tag i blocket. Några märken efter rullar eller hävstångar kan inte konstateras, men vid närmare granskning av stenarna och brottet de kommit från märker man två speciella ting.

Ett stenblock ligger fortfarande kvar, fastkört i utfarten från stenbrottet och detta fornfolks efterföljare har aldrig varit i stånd att vidarebefordra detsamma.

Ett av jätteblocken finns mitt inne i en mur, omgivet av mindre stenar. Fornfolkets efterföljare, fenicier eller kanske romare, har kunnat rubba stenen en aning, så pass att de kunnat stödja den på mindre stenar men de kunde varken flytta eller lyfta den.

Dessa iakttagelser (och många andra) bevisar, att förhistoriens folk var i stånd att transportera jätteblock med hjälp av mysteriösa kunskaper (psykisk emanation, anti-gravitation?). Liknande intryck får man vid de egyptiska pyramiderna, som kanske inte ens egypterna utan snarare något förhistoriskt folk har uppfört. Sådana monument finns också på högslätten vid Titicacasjön och uppe bland Kordiljärearnas bergstoppar (5.000 m över havet) liksom statyerna på Påskön, för att nu nämna ett fåtal.

Dessa okända folkslag från förhistorisk tid kunde tydligen omvandla psykiska krafter till materiell energi men denna hemlighet har för länge sedan försvunnit tillsammans med sina utövare.

Gåtan med andlig helbräddagörelse

Förmågan till klärvoajans, föraning och förutseende, finns endast ett fåtal speciellt begåvade personer och även här rör det sig om ren psykisk energi och psykiska förmågelser. Det finns två möjligheter till förklaring: antingen har den kosmiska måttenheten tid en helt annan natur än man hittills föreställt sig;

eller har det mänskliga undermedvetandet en speciell förmåga att beräkna vad som sker vid tiden $t + t'$ med utgångspunkt från förhållandena vid t - naturen förmår ju (både i djurens programmerade "instinkt" och i människans undermedvetande) utföra beräkningar, hundra- eller tusentals gånger mer komplicerade och mångfaldiga än våra hittillsvarande matematiska kalkyler, men då vore förutsägelserna endast närmvärden (sannolikheter). Under sådana omständigheter blir mänsklig siargåva av rent psykisk natur

(förutom den materiella energiåtgång som fordras för att få siarens psykiska system i "avstämning").

helbräddagörare. Beträffande sådana prestationer gäller också samtliga redan anförda argument, men måste vi dock tillfoga:

Människokroppen är uppbyggd enligt en genetisk programmering omfattande miljarder informationsdata och blir normalt en frisk och fullgången organism, som är i stånd att tillfredsställa alla sina behov och stå emot såväl funktionsstörningar som yttre angrepp. Kroppens inre jämvikt ("soma") kan dock inte slå tillbaka mer svårartade angrepp, t ex av utifrån kommande sjukdomsfrön som mikrober och virus, eller de som kommer av störningar i de genetiska delprogrammen.

Bekämpandet av olika störningar aktiveras vanligen omedvetet och automatiskt genom de motståndselement, som finns i olika delar av kroppen eller också av undermedvetandet. Störningsbekämpningen t ex av sjukdomar verkställs aldrig genom medvetandet, läkare, helbräddagörare eller kemiska substanser utan enbart av kroppen själv.

"Somat" är det enda element, som förmår att genomföra denna mysteriösa process, där resultatet blir ett botande (eller åtminstone försök till botande) av en sjukdom.

Denna botandeprocess kan utlösas genom medel som anses "paranormala" eller "mirakulösa". Den angripna människokroppen ("soma") får förstärkning från ett mäktigt "psyke" tillhörande en helbräddagörare. En utlösning av sådana programmerade motstånd- och botandeförlopp genom inflytandet från helbräddagörare, undergörande platser eller okända krafter är ett helt psykiskt fenomen och innefattar inga materiella beståndsdelar, även om direkt kontakt med helbräddagöraren, böner eller rentav materiella förfaranden som bad och drycker också kan utlösa den psykiska helbräddagöraremanationen med tillfrisknande som följd.

Vi vet emellertid att helbräddagörelse genom psykisk emanation från helbräddagörare, profeter eller undergörande platser är ett obestriddigt faktum och att företeelsen otvivelaktigt är av ren psykisk natur.

Till sist vill vi i korthet behandla det psykiska inflytande (välgörande eller olycksbringande) som kan framkallas av "livlösa" föremål. Dessa inflytanden kan komma direkt från naturen eller utlösas av mänsklig, kosmisk eller okänd inverkan. En uppräknings eller beskrivning av alla sådana element skulle helt spränga ramen för denna artikel och vi kan därför endast nämna ett fåtal:

Former: Cirkel, pyramid, svastika (ur fornhistorien), Salomos sigill etc -heliga eller förhållade platser - psykiska strömningar som fyller vissa monument, kyrkor, hus eller gator.

Exempelvis "Aubreyringen" i Stonehenge och stenpelarraderna i Avebury (england) och i Carnac (Frankrike), magiska katalysatorer för tillbedjarnas väl. Former och konturer hos olika av forntidens monument som pyramiderna i Egypten, Centralamerika, Asien, alla är de "magiska källor för psykisk emanation".

Kirlian-fotografi

Den ryske vetenskapsmannens slutsats, att den mänskliga kroppen fullständigt av en "dubbelkropp" av "ren energi" förefaller åtminstone att vara något förhastad. Vi förmodar att vår "soma" är bebodd av flera sorters materiella krafter. Dessa krafter kan influeras av annan materiell energi, t ex av högfrekvent elektrisk ström. När då kroppens materiella krafter gradigt aktiveras genom en sådan högfrekvent ström sänds överloppsenergi ut i alla riktningar såsom "auraknippen". Dessa knippen kan i sin tur influeras av psykiska element (glädje, vrede, sjukdom, biologiska störningar, brist på psykisk eller somatisk jämvikt) så att de ger vissa former och färger på "auran". Kirlian-fotografin tycks förtjäna stort intresse i detta hänseende. Icke desto mindre och särskilt innan vi säger något bestämt om densamma borde vi ha en konkret framställning över processen till hands. I varje fall för det sig om rent materiella strömningar, som sedan influeras av de psykiska elementen.

NY STILLFILM

för information och undervisning

Centralgruppens stillfilm har reviderats under januari och föreligger nu i en tredje och förbättrad upplaga i 9 identiska s.k. informationspaket.

Den består av 77 diabilder och är synnerligen enkel att handskas med och kan visas med valfri diabilspjektor. Ljudet är inspelat i stereo och finns på såväl C60-kassett, som spole för rullbandspelare.

Filmen utgör en lättillgänglig information i UFO-frågan och kan rekommenderas åt t.ex. föreningar och skolor.

Det är enkelt att hyra stillfilmen. Kostnaden är 25 kronor + porto. För vidare information tag i god tid kontakt med:

KÖPINGS UFO-FÖRENING

Box 151

731 01 KÖPING

Telefon 0221/310 25 (kontorstid)

Oförklarliga bränder kremerar människor och förintar bostäder

Elden var en av människans första vänner, och den viktigaste för hennes fortsatta existens. Människan lärde sig att använda den vid ingången till sin grotta som skydd mot sina fiender. Senare tämjde hon elden och tvingade den mäktiga naturkraften att hjälpa till i det dagliga arbetet. Ändå verkar det som om elden inte har avslöjat sin märkligaste hemlighet - den som gör att den kan flamma upp av sig självt!

Urgamla krönikor och tidiga historiker berättar i nu bortglömda verk och i undanstoprade arkiverade handlingar, att elden i själva verket är en naturkraft, som varken vetenskapen eller lekmännen någonsin lyckats få något grepp om. Elden, berättar de gamla skrifterna, besitter en okänd kraft vars hemlighet aldrig kommer att avslöjas för de dödliga.

Att elden kan flamma upp av sig självt och antända lösa föremål, byggnader och till och med människor, är tyvärr inte ovanligt. Fenomenet har iakttagits över hela världen och i alla tider. Vetenskapsmän och brandexperter står maktlösa. Ingen har ännu lyckats lösa gåtan med de flammande eldarna.

Gåtan med de flammande eldarna.

En familj på tio personer, som bor några kilometer utanför Kapstaden i Sydafrika, lever i skräck för att oförklarliga eldsvådor skall uppstå i deras hem utan orsak!

Draperier, kläder, mattor, stolar - till och med familjens två biblar - började plötsligt att pyra och tog sedan eld medan den panikslagna familjen såg på.

Christopher van Reenen, hans fru och åtta barn, har tvingats flytta för tredje gången på lika många månader i ett försök att undkomma den förtärande elden men utan att lyckas. Polisen har skickat brännskadade föremål från familjen van Reenens hem till hälsovårdsmyndigheterna i Kapstaden för analys.

Polisinspektör Jan Schmidt säger:

- När analysrapporten kom tillbaka till oss, sade den att inget av föremålen innehöll kemikalier som kunde självantända. Det är en kuslig historia. Det underliggaste fall vi någonsin undersökt.

Familjen van Reenen tror, att minst etthundra eldsvådor brutit ut sedan fenomenet började den 5 maj 1975.

- Vårt liv är inte värt att leva, säger fru Andrecia van Reenen förtvivlat. Någon ond makt förföljer oss. Chris och jag satt och pratade i vardagsrummet, när tapeterna plötsligt fattade eld och började brinna. Jag skrek av rädsla. Chris lyckades släcka elden, men kort därpå fattade det eld i en av barnens sängar. Då Chris rusade in i deras sovrum för att släcka, vände

jag mig oroligt om. Jag trodde hjärtat skulle stanna. Draperierna i vardagsrummet stod i ljusan låga! Vid det här laget grät och skrek vi allihopa.

Sedan hände något ännu kusligare.

- Våra två familjebiblar började visa tecken på brännskador, fortsätter fru van Reenen. Märkena blev värre och värre för varje dag som gick och sedan fattade båda biblarna eld samtidigt. Då förstod vi att det fanns något ont och oheligt i huset.

Stadsnotarie Donald Anderson som flera gånger besökt familjen van Reenens hus säger:

- Tapeterna i deras vardagsrum fattade eld mitt framför ögonen på mig. Dagen därpå såg jag, hur en tidning brann upp.

Polisinspektör Schmidt tillfogar:

- Jag befann mig i huset, när en liten docka började pyra. Det fanns ingen möjlighet för någon människa att tända på den, ändå började den brinna!

Pastor Jacobus van Zyl, vid den Afrikanska Metodistkyrkan, säger:

- Jag har själv sett ett dussin eldsvådor bryta ut i huset. Mystiska och onda krafter är i rörelse. Jag hoppas bara att Guds kärlek ska övervinna ondskan.

Nu ska vi förflytta oss från det avlägsna Afrika och till USA. Och till liknande oförklarliga brandfenomen som utspelade sig på 1950-talet.

Året var 1951, och hemma hos familjen William Hackler i Odon, Indiana, hade försäkringsbolaget Travelers just avslutat en brandutredning som kom att betecknas som den märkligaste i företagets historia.

Försäkringsbolaget konstaterade, att varken något eldfarligt ämne eller någon elektrisk apparat i närheten orsakat den eldsvåda som hade brutit ut klockan åtta på morgonen. När brandkåren i Odon hade släckt elden och åkt därifrån, hade den bara hunnit halvvägs till brandstationen då nästa larm kom från familjen Hacklers. Den här gången brann det friskt i ett förrådsutrymme.

Mellan klockan åtta och elva på förmiddagen utbröt eld på nio olika platser i huset. En väggmalmanacka förtärdes av lågor. Ett par overaller som hängde på baksidan av en dörr konsumerades av eld. En bok som togs ner från en pyrande bokhylla befanns brinna inuti, trots att pärmen var helt orörd!

Vid 23-tiden på natten, säger rapporten från försäkringsbolaget, hade det brunnit på tjugoåtta ställen i huset. De utmattade brandmännen från Odon kallade på förstärkningar från grannstaden Elnora. Och den utmattade familjen Hackler lade sig i sovsäckar ute på gårdsplanen. Senare rev de ner huset och byggde upp ett nytt några kilometer därifrån.

Försäkringsbolaget avslutar sin rapport med att säga:

"Ingen teori förefaller sannolik. Fallet är lika gåtfullt för myndigheterna som för oss".

Den 10 januari 1958 var en fredag. Och den fredagen var det storstädning hemma hos fru Cherry King i Glendive Montana.

Allting var normalt fram till klockan åtta på morgonen då fru King steg in i vardagsrummet, och möttes av en syn hon aldrig glömmmer. Mitt framför ögonen på henne fattade gardinerna i fönstret plötsligt eld! Hon slet ner dem från sina hållare och släckte snabbt elden. En halvtimme senare hände samma sak i köket. Då fick hon nog - och ringde efter brandkåren.

Samma kväll, när Jack Shearer höll på att sätta upp stormluckor för fönstren, råkade han kasta en blick på en papperskorg. Den stod i ljusan låga! Han släckte elden själv. Hittills hade tre oförklarliga eldsvådor utbrutit och klockan var bara halv fem. Men värre skulle det bli.

Två tonårsflickor som vid sextiden satt hemma hos Kings och såg på TV, kände plötsligt att det luktade brandrök. När de undersökte saken, fann de att gardinerna i sovrummet brann i dagens fjärde eldsvåda.

När brandkåren fick det larmet, ansåg brandkapten Smith att det var dags att göra en personlig inspektion av huset. Han undersökte det minutiöst utan att finna någon orsak till de upplammande lågorna. På eget initiativ kopplade Kings då bort alla elektriska ledningar till huset och bar ut alla apparater, som kunde tänkas orsaka en eldsvåda. De öppnade alla fönster och vädrade ordentligt. Den natten höll de vakt i skift om fenomenet skulle uppträda igen.

Den natten hände ingenting - men fenomenet kom tillbaka.

Följande vecka brann det inte mindre än fem gånger i huset. En eldsvåda brände upp alla kläder i en garderob; ännu en brände upp en duk på ett bord utan att skada detta. Fru Kings dotter brände sig på händerna, när hon bekämpade elden och hennes pojkvän var nära att kvävas av rök.

I det läget kallade brandkapten Smith in chefen för statsbrandkåren. Liksom Smith själv kunde han bara säga att han aldrig hade sett något liknande.

Sju år tidigare - i december 1941 - hade en serie oförklarliga eldsvådor hemsökt den nya anläggningen Dominions Golf och Herrgårdsklubb, några kilometer utanför Windsor i Ontario, Kanada.

Det började strax efter klockan ett på natten, när en medlem på hemväg gick in i omklädningsrummet för att hämta sin rock och hatt - och kom utrusande och skrek att en bit papper på golvet plötsligt hade börjat att brinna mitt framför ögonen på honom.

Nicholas Whits, klubbens ägare och ordförande, ryckte till sig en brandsläckare och började gå mot omklädningsrummet, då en kypare skrek åt honom att en bordsduk hade fattat eld.

När White vände sig om, upptäckte han att det stämde, han hade själv just gått förbi bordet där duken brann. Han släckte elden i bordduken med en stråle från brandsläckaren och fortsatte mot omklädningsrummet. Men innan han kom dit, hade varenda bordsduk i restaurangen täckts av dansande flammor! White skrek åt kyparna att släcka elden med vatten, vilket de gjorde. Själv släckte han sedan branden i omklädningsrummet, och gick sedan in i restaurangen igen - som tur var. För nu hördes upphetsade röster från köket, som skrek att alla handdukar hade fattat eld. White kastade dem på golvet, sprutade på dem med brandsläckaren och gav sedan order om att alla tillgängliga kärl skulle fyllas med vatten. Han hade en

skrämmande aning om att de kanske skulle komma till användning.

Och White fick rätt.

White förstod, att de mystiska bränderna var något som han och hans personal inte kunde klara av själva och sprang in på kontoret för att ringa efter brandkåren. När han tog fram telefonkatalogen ur en skrivbordslåda, fattade den också eld!

Fru White, som vaknat i sitt sovrum på andra våningen, kom ner för att ta reda på orsaken till den våldsamma uppståndelsen mitt i natten. Innan hennes man hann förklara något fattade gardinerna eld mitt framför ögonen på den chockade kvinnan. Inom kort var White och hans personal i färd med att släcka bränder i sju av de elva sovrummen!

Och innan brandkåren hade hunnit fram, hade fyrtyotre bränder utbrutit och släckts!

När chefen för provinsen Ontarios brandförsvär kom för att inspektera tillsammans med en representant för det ansvariga försäkringsbolaget, berättade White att han under natten sammanlagt hade släckt femtio olika bränder. Medan männen samtalade i restaurangen, städade personalen upp brända inventarier runt omkring dem. En av kyparna ställde ifrån sig en sopkvast i ett hörn, och i nästa ögonblick slickades den av blåa flammor och tog eld mitt framför ögonen på brandchefen och försäkringsmannen.

Finns det krafter i människokroppen som flamar upp när en okänd katalysator sätts till? Vad är det för en gåtfull, förtärande eld som plötsligt slår upp? Helt oförklarligt lämnar den bara kvar rester som tyder på att det finns människor som kan kallas för "de brinnande". Så skriver en lärd man i en gammal skrift.

Följande oförklarliga händelser bevisar att det ligger något i vad han säger.

På morgonen måndagen den 2 juli 1951 gick fru Pamela M. Carpenter i St. Petersburg, Florida i USA, ner i första våningen i sitt hus för att väcka sin mor, 67-åriga Mary Reesner. Hennes dörr var låst. Högst ovanligt noterade fru Carpenter och bankade på dörren. Inget svar. Hon kände på handtaget - och drog tillbaka handen med ett skrik av fruktan.

Handtaget var glödhet!

Hysteriskt skrikande sprang hon ut ur huset. Två målare på andra sidan gatan hörde henne och kom till hjälp. De bröt sedan upp dörren till hennes mors rum. Fönstren i rummet stod vidöppna, men ändå var det olidligt hett där inne, och i en karmstol satt fru Mary Reeser. Eller rättare sagt det som återstod av henne.

En ofattbar hetta hade kremerat den gamla damen till aska!

Polisen tillkallades. De i sin tur överlämnade fallet till brandexperter, och dessa kallade patologer till platsen. Resultatet av deras undersökning var häpnadsväckande, och stämde inte alls med vetenskapens kännedom om eld.

En rekonstruktion fastslog, att fru Reeser hade varit vid liv klockan nio kvällen innan. Hennes dotter och en väninna hade vid denna tidpunkt tittat in till henne och sagt godnatt. Fru Reeser satt då i den karmstol, där hon senare hittades kremerad.

Forts. nästa sida.

Hon bar då ett nattlinne av nylån, tofflor och en tunn morgonrock. När målarna morgonen därpå tog sig in i hennes rum, hade den 80 kilo tunga kvinnan förvandlats till mindre än 5 kilo aska av samma fruktansvärda hetta som förbränt karmstolen. Endast hennes högra fot, hennes skrupna huvud och delar av karmstolens ben fanns kvar. Rummet i vilket hon bränts ihjäl visade inga tecken på skador av elden!

Brandspecialisten Edward Davies, chef för nationella brandförsäkringskommitténs avdelning i St. Petersburg, stod helt oförstående. Han tvingades medge, att det enda han kunde fastslå var att offret bränts ihjäl. Orsaken gick inte att fastställa. Den berömda patologen, Dr Wilton Korgman, från universitetet i Pennsylvania, instämde och skrev i en rapport:

"Jag har aldrig någonsin sett så skrupnat huvud eller en människokropp, som blivit så totalt förtärd av eld. Detta fall strider mot allt vi vet om eld och är det egendomligaste jag någonsin haft att utreda".

Polisen fick avskriva möjligheten av ett blytnedslag - vädret hade varit fint i St. Petersburg den natt det "omöjliga" inträffade. Var det en cigarett som antänt fru Reeser? Nej, experterna avfärdade också den teorin, då kläder inte kan producera en hetta på de 2.500 graders värme det här varit frågan om.

Kortslutning i väggkontakten? Nej ingen. Väggkontakten hade nämligen exploderat sedan elden redan börjat. Bensin, kanske? Patologer från FIB undersökte saken, men de fann varken bensin eller andra kemiska preparat kunde ha orsakat elden. Olöst, och förmodligen olösligt, lades fallet May Reeser till handlingarna.

Sommaren 1965 kallades brandexperter till fru Eva Ola Godfreys hem i Wichita, Kansas i USA. Fullt påklädd hade den 76 år gamla kvinnan kremerats till döds av eld. Det märkliga var, att hennes kläder var helt oskadda. En undersökningskommision arbetade i tre månader med fallet men kom ingenstans.

Den 6 januari 1939 undersökte myndigheterna i Frankrike den förbryllande eldsvåda, som ödelade kabaréhuset Casanova i Le Havre. Två dödsoffer krävdes, och i paniken som uppstod när publiken omringades av eld, blev åtta personer svårt skadade. Vittnen berättade för brandutredarna, att det första tecknet på att något inte stod rätt till kommit när kritvita, fingerliknande flammor började dansa efter golvet och uppför väggarna. Brandsaken är fortfarande en olöst gåta.

Den här artikeln skulle kunna bli praktiskt taget hur lång som helst, om jag fortsatte att berätta om fenomenet med "de brinnande". Låt mig bärför visa, att fenomenet på ett lika oförklarligt sätt kan komma uppifrån!

I den numera nedlagda, svenska tidningen "Nordiska Dagbladet" av den 29 juli 1938, berättas det om en brandkatastrof, som hemsökte den lilla byn Parajavaara i norra Lappland. Glödande klot, som liknade eld, sänkte sig ned från en mulen himmel och satte eld på allt som kunde brinna i den lilla byn. En person kremerades där han stod och flera andra blev svårt brännskadade. Fem hus brann ned till grunden.

Teorin om att det rörde sig om s.k. klotblixtar avfärdades av invånarna som varken hört eller sett några explosioner i samband med fenomenet.

I tidningen "Otago Witness" och "The Sydney (Australia) Herald", för november och december 1902, berättas om en ännu mera uppseendeväckande brandkatastrof. Under en sextiodagarsperiod, upplevde både Australien och Nya Zeeland ett av de mest fantastiska eldregn från himlen som någonsin rapporterats i modern tid.

Eldklot blixtrade ned från himlen genom mörka stormmoln och exploderade i flera byar. Hundratals hus tog eld och brann ned och tusentals människor brännskadades svårt. En meteorolog i Sydney, sade:

"Vi har aldrig sett någonting liknande i koloniens historia! Eldkloten är absolut inte klotblixtar! Vi står inför ett fullkomligt okänt fenomen!"

Det finns ytterligare ett hundratal liknande rapporter och alla är lika oförklarliga.

De flesta brandexperter i det här landet, misstänker vanligen att en pyroman har varit framme om man inte kan fastslå orsaken till en brand. Men även i sådana fall har man tvingats medge, att det verkar som om något "övernaturligt" legat bakom. Som sista inslag i den här rapporten från "det okända" kommer här:

Nordmanneröd - några km öster om Uddevalla i Bohuslän: I dessa skogsområden har oförklarliga bränder uppstått i 34 års tid. Foto (c) Kjell Holm, Uddevalla.

Mysteriet i Nordmanneröd.

Klockan var tre på eftermiddagen den 15 juni 1942, när det brann för första gången. Ett mindre skogsområde i Nordmanneröd, några kilometer öster om Uddevalla i Bohuslän, brändes av.

I 34 år har det fortsatt att brinna i Nordmanneröd! Den 126:e branden svepte fram över området sommaren 1975. Fem polismän har under åren lagt ner tusentals spaningstimmar för att lösa fallet. Men spåren är lika få i dag som för trettio år sedan.

Ibland tror man nästan att bränderna där uppe i skogsbygden uppstår på något övernaturligt sätt. Under alla dessa år har inte en enda människa sett något som kan leda oss på rätt spår. Inte ett enda vittne! Och trots alla ytterst noggranna, tekniska undersökningar har vi inte funnit en enda ledtråd. Vi har inte ens funnit en tändsticka! Det yttrade kriminalinspektör Sven Axelsson vid uddevallapolisen till mig när jag telefonintervjuade honom förra året.

Nordmanneröd är en typisk skogsbygd på gränsen till Dalsland. Bara några kilometer nedanför sluttningarna och bondgårdarna har det nya Uddevalla växt fram. Annars är det här mest tät skog avbruten av bördiga åkerfält. De som bor i de tioalet bondgårdar som finns i Nordmanneröd vill i dag inte gärna prata om bränderna. Uppståndelsen kring fenomenet har varit alldeles för stor.

Under de första krigsåren på 40-talet brann det ganska sporadiskt. Det var först några år efter krigsslutet, som bränderna plötsligt ökade i omfattning. Eldsvådorna utvecklade sig efter säregna mönster, och lokaltidningarna lade omväxlande skulden på "lördagspyromanen", "bröllopspyromanen" och "sommarpyromanen". Med nästan skrämmande exakthet kan på polisens kartor ses, hur mönstret följdes de första åren. Årets första brand inträffade alltid på en lördag i slutet av april eller början av maj. Tiden var densamma varje år - mellan klockan 14 och 16.

Under de första somrarna på 1950-talet låg brandkåren i Uddevalla i högsta larmberedskap varje lördagseftermiddag. Så säker var man på att det skulle börja brinna! Under senare år har bränderna i Nordmanneröd blivit allt färre. Några personer har aldrig skadats eller avlidit i samband med bränderna. Men många gånger har elden slickat boningshus och ladugårdar, stora skogsarealer är nedbrända och flera platser är svårt härjade.

I början av 1960-talet satte polisen in stora resurser för att försöka lösa gåtan. En sommar åkte till exempel en polisman upp i skogarna varje dag. Han låg på vakt med kikare och registrerade allt som rörde sig. En annan sommar undersökte man marken i tron att det kunde röra sig om någon form av kemisk antändning. Små eldhärdar på bara några få kvadratmeter skrapades rena och skickades i säckar upp till Stockholm för kriminalteknisk undersökning. Men i marken fanns inte spår av eldfarliga ämnen.

Befolkningen i Nordmanneröd har förhört otaliga gånger. Men ingen vet eller har sett något. Alla som på något sätt kan ha haft anknytning till bränderna har kollats upp i läkarjournaler, polisregister och folkbokföringslängder. Men fortfarande famlar polisen i mörker.

- Det finns inte ett enda spår att gå efter i dag, sade kriminalinspektör Sven Axelsson till mig. Vi har inte lagt ner spaningarna, men vi jobbar inte lika hårt nu som för några år sedan på att lösa gåtan. När bebyggelsen kommer dit hoppas vi att bränderna ska avta av sig självt.

Jan-Ove Sundberg.

Ovanstående jackmärke är tillverkat i acetatsiden med gult och blått tryck. Diametern är 80 millimeter.

Genom att det är självhäftande är det även lämpligt för annat än kläder.

Jackmärket med UFO-Sveriges emblem säljs till ett självkostnadspris av 6 kronor styck. 5 stycken kostar 28 kronor och 10 stycken kostar 53 kronor.

Det kan beställas genom att beloppet för önskat antal inbetalas till postgirokonto 745190-9 Köpings UFO-förening.

KOSMISKA FANTASIER Nr. 1 (Cosmic Fantasy Nr. 1)

AVSLAPPNINGS- OCH MEDITATIONSMUSIK (Music for relaxation and meditation)

KOMPOSITÖR OCH PIANOSPEL: JAN SANDELL, SWEDEN (Composer and piano soloist:)

Härmed beställes st LP-skivor

(I will order st. LP-records)

Pris per st. 25:— svenska kr.

Price per st. 25:— swedish kr.

Fraktfritt vid order av 3 st.
Free freight order of 3 st.

Sändes per postförskott.
Delivery cash on delivery.

KOSMOS
Box 9315, 541 03 Skövde 3

— en synnerligen läsvärd tidskrift för livsåskådningsfrågor. 1976 innehöll den bl.a. följande artiklar:

- ☐ Mitt möte med Marcos Orbito
- ☐ Magnetterapi — väcker organismens självläkande krafter?
- ☐ Amerikansk UFO-historia
- ☐ Överlever människan döden? Enkät.
- ☐ Materialisationsfenomen
- ☐ Har skapelsens krafter fotograferats?
- ☐ Fall av reinkarnationstyp i Indien
- ☐ Den gåtfulle Houdini
- ☐ Rundvandring hos trossamfund
- ☐ Kontraspionen som blev forskare i det okända
- ☐ Naturvetenskap och mystik

Bl.a. följande skribenter har medverkat:
Roland Adlerberth, Alf Ahlberg, Örjan Björkhem, Bertil Falk, Nils-Olof Jacobson, Sven Magnusson, Per Ragnar, Ivan Troäng och Agne Windmark.

Tidningen utkommer med 10 illustrerade nummer per år.

Pren.pris helår 52: —, halvår 28: —.

Postgiro 70 60 47—8.

Gratis provnummer kan erhållas.

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3.
Tel. 08/69 60 27.

Vi hoppas på din berättelse!

Har du något att berätta?

Skriv till SPEKTRA!

De allra flesta människor har någon gång i sitt liv upplevt någon märklig händelse. Många har dessutom nedtecknat denna upplevelse. Andra bär den som en hemlighet men i levande minne bevarad någonsans i hjärtats djupa kammare...

Det där med hemlighet kan nog vara sant. Är det inte så, att många av oss högst oberättigat skäms för att vi har haft någon - eller flera - övernaturliga upplevelser. Något vi inte kan förklara, något som omgivningen, vänner och bekanta, ganska hjärtlöst kan skratta åt. "Nä, hördudu du, det låter inte klokt det här". Och sådant vill vi ju faktiskt inte höra om oss själva!

Men då skall du, käre läsare, veta att Spektra utan förutfattade meningar gärna tar emot din berättelse. Här möter du full förståelse för s.k. paranormala företeelser och erfarenheter. Du kan vända dig till oss med vad du har att berätta.

Vad vi vill åstadkomma är en liten "inventering" på det här området. Det måste finnas massor av sål-samma händelser, massor av människor som gjort erfarenheter man omöjligen kan tolka på vanligt, naturligt sätt.

Skriv och berätta för oss! Vi garanterar, att ditt namn skall skyddas om du så önskar. Du kan naturligtvis också framträda under signatur.

Välkommen med ditt manus. Det kan bidra till att göra tidningen läsvärd, och du får själv tillfredsställelsen av att din upplevelse kan få delas, och kännas igen, av andra med liknande erfarenheter.

O.Ö.